Qështja e (mos)arsyetimit në Shirk të Madh me Injorancë, Arsyetusi (Adhiri) i vepruesit të shirkut të madh dhe Dyshimi i Përkatësimit (të vepruesit të shirkut të madh) në Islam

Argumentet nga Kurani, Suneti dhe ixhmaja, si dhe fjalët e Dijetarëve të hershëm të brezave të ndryshëm deri tek bashkohorët, me burime në fund të qdo fjale/fetvaje të tyre. E gjith kjo shumë shkurt pasi që argumentet për këtë qështje janë të shumta.

(KUJDES: Janë cekur disa "dijetarë/hoxhallarë" të kaluar dhe bashkohor, të cilët kan devijuar (dalur) nga islami, ndërsa për disa prej tyre shpresojmë se jan penduar nga ato vepra të rides (daljes nga islami). Arsyeja e vetme që jan përmendur është mendimi/gjykimi i tyre për këtë qështje dhe rrjedhimisht kjo si demant ndaj atyre që i ndjekin po këta "dijetarë/hoxhallarë". Disa që jan përmendur vetëm tek një qështje, janë cekur si demant ndaj ndjekësve (të referuarve/përkatësuarve) të tyre vetëm për atë qështje, sepse ka nga ata të cilët kan gabuar në qështjet tjera!)

Argumentet në pjesët si:
1 - Argumentet nga Kurani,
2 - Argumentet nga Suneti/ Hadithi,
3 - Argumentet nga Sahabët
4 - Argumentet nga Dijetarët për mosarsytimin në shirk të madh me injorancë
5 - Argumentet nga Dijetarët për mosarsytimin e arsytusit të veprusit në shirk të madh me injorancë (duke ditur/njohur gjendjen)
6 - Argumentet ndaj dyshimit të përkatësimit në islam (të veprusit të shirkut me injorancë)
Dhe tema të tjera me argumente, shumë shkurt, që lidhen me qështjen e arsytimit në shirk të madh me injorancë, tema si: Tekfirii i dënimit, Asllu Dini (baza e fesë islame), Shirku njihet me Fitra (natyrshmëri), Ngritja e Argumentit, Kur mund të mbetesh musliman pa bërë tekfir mbi atë që vepron shirk me injorancë, Ehlu Fitra (njerzit që nuk u ka arritur islami), Dyshimi në ngjarjen e zekatit mes Omerit dhe Ebu Bekrit, Dyshimi në shpifjen ndaj Muadhit për sexhde, Dyshimi në ngjarjen "Dhatu Envat", Dyshimi bashkohor në qështjen e namazit tek kjo temë, Dyshimi me injorancë ndaj grupit të Murxhiave (të hershëm) ndaj kësaj qështje, dhe Disa pyetje për meditim për atë që është i sinqert dhe kërkon të vërtetën.

ARGUMENTET NGA KURANI

Kuran (Teube, 6): E nëse ndokush prej idhujtarëve (mushrikëve) të kërkon strehim, ti strehoje në mënyrë që t'i ndëgjojë fjalët e Allahut (Kuranin), mandej përcille deri në vendin e tij të sigurt, këtë ngase ata janë popull që nuk dinë (injorantë, xhahila)

Kuran (Bejineh, 1): Ata nga ithtarët e librit dhe idhujtarët (mushrikët), nuk iu ndanë (besimit të tyre) derisa atyre u erdhi argumenti i qartë.

Kuran (Ankebut, 65): (Idhujtarët/mushrikët) Kur hipin në anije (u këputet lidhja me tokën dhe frikësohen) i luten sinqerisht Allahut, e kur (Allahu) i shpëton ata (dhe dalin) në tokë, janë po ata të njëjtit që bëjnë shirk.

Kuran (Rrum, 35): A mos Ne u kemi shpallur atyre ndonjë argument që justifikon (arsyton/vërteton) për shirkun e tyre.

Kuran (Zumer, 3): Sigurisht, feja (adhurimi i sinqert) është vetëm për Allahun. Dhe ata që marrin Evlija (mbrojtës dhe ndihmës) përveç Tij (thonë): "Ne i adhurojmë ata vetëm që të mund të na afrojnë tek Allahu." Vërtet, Allahu do të gjykojë mes tyre për atë në të cilën ata ndryshojnë (kundërshtoheshin). Vërtet, Allahu nuk e udhëzon atë që është gënjeshtar dhe jobesimtar.

KA EDHE SHUMË AJETE TË TJERA QË TREGOJNË PËR MOSARSYETIMIN NË SHIRK TË MADH ME INJORANCË. DISA PREJ TYRE I GJENI NË VAZHDIM NË VET FJALËT E DIJETARËVE SI ARGUMENT PËR KËTË QËSHTJE.

ARGUMENTET NGA SUNETI/ HADITHI

Hadith: (Një njeri tha: O i Dërguar i Allahut, ku është babai im? Pejgamberi iu përgjigj:) Në zjarrë. (Pasi ai ktheu shpinën për tu larguar, Pejgamberi e thirri dhe i tha:) Babai im dhe Babai yt janë në zjarrë. (Muslimi, V.1, fq.191, nr.203 dhe ibn Maxhe)

Hadith: Kërkova leje prej Zotit tim, që të kërkoja falje për nënën time dhe Ai nuk më dha leje. Kërkova leje që ta vizitoja varrin e saj dhe Ai më lejoi. (Muslimi, 976)

Alij ibn Ebi Talibi: I është thënë Pejgamberit se 'A ke adhuruar ndonjë herë idhull?', e Ai tha 'Jo', i thanë 'A ke pirë ndonjë herë alkohol?', e Ai tha 'Jo, kam vazhduar ta di se ajo në të cilën janë ata (mushrikët) është kufër edhe pse nuk kam ditur qfar është libri dhe Imani. (Durr Menthur 182/13)

Hanbel ibn Is'hak: I thashë Ahmed ibn Hanbelit 'Ai që pretendon se Pejgamberi ishte në fenë e popullit të tij para së të dërgohet (si Pejgamber)?' kështu ai tha se 'Ky është mendim i keq! Duhet që të kihet kujdes nga fjalët e zotëruesit të kësaj deklarate dhe mos të ulet tek ai.' i thashë atij 'Komshiu ynë e thotë këtë deklaratë' e Ai tha 'Allahu e vraftë atë, e cila gjë mbetet nëse ai pretendon se i Dërguari i Allahut ishte në fenë e popullit të tij ndërsa ata i adhuronin statujat, qfarë shpikun njerëzit nga fjalët. Këta janë njerëz të kelamit/logjikës, kushdo që e dëshiron kelamin nuk shpëton! SubhanAllah! SubhanAllah! Ai para se të dërgohej ishte i pastër e i pastruar nga idhujt, ai nuk e hante atë që është therur për idhuj. Ruhuni nga njerëzit e kelamit, puna e tyre nuk kthehet tek diçka e mirë'. (Suneh nga Halali, 212)

KËTO HADITHE TREGOJNË SE PEJGAMBERI ﷺ EDHE PARA SHPALLJES NUK KISHTE BËRË SHIRK, PRA ADHURONTE ALLAHUN ﷻ ASHTU SIQ DINTE ME TEUHID TË PASTËR, LARG NGA SHIRKU. DHE NGA VET FJALËT E TIJ KUPTOHET SE NJERZIT/POPUJT PARA TIJ U GJYKUAN SI MUSHRIK MADJE EDHE PRINDËRIT E TIJ ﷺ, SEPSE ATA I BËNIN SHIRK ALLAHUT ﷻ. NUK ISHIN PREJ EHLU FITRAS QË NUK KISHIN DËGJUAR PËR ALLAHUN ﷻ E FENË E TIJ NGA NDONJË PEJGAMBER MË HERËT (SEPSE ATA MADJE PRETENDONIN SE JANË NË FENË E IBRAHIMIT); APO EDHE NGA NJERZIT TJERË QË KISHIN TAKUAR PREJ ATYRE QË ADHURONIN ALLAHUN ﷻ ME TEUHID, PORSE KËTA NUK U INTERESUAN TA LARGOJNË INJORANCËN E TYRE PËRKUNDËR MUNDËSISË, DHE PËR KËTË NUK U ARSYETUAN ME INJORANCË NË SHIRK TË MADH.

ARGUMENTET NGA SAHABËT

Zejd bin Amr bin Nufejl (duke qëndruar me shpinë mbështetur në murin e Qabes tha): O popull i Kurejshëve, pasha Allahun, askush prej jush nuk është në fenë e Ibrahimit përveç meje." (Buhariu 3828,2)

Abdullah Ibn Omeri: Pejgamberi e takoi Zejdin në fundin e luginës Baldah, përpara se t'i vinte shpallja hyjnore. Pejgamberit iu soll ushqim, por ai nuk pranoi të hante prej tij. Pastaj iu ofrua Zejdit, i cili tha se 'Unë nuk ha asgjë nga ajo që e therni në altarët tuaj në emër të idhujve tuaj. Unë ha vetëm mishin e atyre kafshëve mbi të cilat është përmendur emri i Allahut, kur janë therur.' Zejdi gjithnjë fliste keq për atë se si kurejshët e kishin bërë zakon të bënin kurban kafshët e tyre dhe gjithnjë thoshe se 'Allahu e ka krijuar delen, Ai e ka dërguar ujin nga qielli për të, Ai e ka rritur barin nga toka për të, e megjithatë ju e bëni bagëtinë kurban në emër të tjetërkujt dhe jo në emër të Allahut!' Ai thoshte kështu, sepse nuk e pranonte një veprim të tillë dhe e quante këtë si diçka të urryer. (Buhariu, 3826)

Zejd bin Harithe (i ka thënë Hadixhes): Oj Hadixhe, pasha Allahun unë nuk e adhuroj Latin dhe Uzanë. (Ahmedi në Musnedin e tij dhe Hejthemi në librin Mexhma 8/225.)

Amër bin Abese Sulemij (një nomad/beduin injorant, i katërti/pesti që kishte pranuar islamin, një Sahabi që dinte për shirkun para ardhjes së argumentit, e pas dëgjimit për Pejgamberin u interesua dhe shkoi ta takoj): Isha unë në kohën e injorancës dhe mendoja se njerzit janë në devijim dhe se ata nuk janë në asgjë duke qenë se ata adhuronin idhujt. (Muslimi, 832 dhe 1550)

Selman Farisij: Unë isha një burrë nga njerëzit e Xhejit dhe njerëzit e fshatit tim adhuronin një kalë të zi dhe të bardhë, prandaj e dija se ata nuk ishin në asgjë. Kështu që m'u tha: "Feja që ju kërkoni është në Perëndim". Kështu u largova derisa arrita në Mosul. (Mustedrak ale Sahihin - Dhikr Selman Farisij)

Marrveshja e Hudejbijes (kërkesa e bërë nga mushrikët që dihet se adhuronin 360 idhuj, por në një moment ata e kthyen fitren e tyre duke refuzuar shkrimin 'bismilahi-rrahmani-rrahim' sepse konsideronin/mendonin se janë përfshirë zotëra tjerë përveq Allahut)::: Suhejli i tha Pejgamberit: "Të lutem, lidh një marrëveshje paqeje me ne." Pejgamberi thirri nëpunësin dhe i tha: "Shkruaj: 'Bismilahi Rrahmani Rrahim' (Me emrin e Allahut, Mëshiruesit, Mëshirëbërësit)." Suhejli tha: "Si për Rrahmanin (Mëshirues), pasha Allahun, nuk e di se çfarë do të thotë. Pra, shkruani: "Me emrin Tënd o Allah"... (Buhariu, 3/54, 2731 dhe Muslimi 1784)

KËTO HADITHE TREGOJNË SE EDHE NJERZIT E THJESHTË (ARAB, JOARAB, TW CIVILIZUAR E INJORANT) E KISHIN ADHURUAR ALLAHUN ﷻ ME TEUHID DHE NUK I KISHIN BËRË SHIRK, PARA ARDHJES SË SHPALLJES PEJGAMBERIT ﷺ. NËSE KËTA NË KOHËN E XHAHILIJETIT (INJORANCËS) INTERESOHESHIN DHE ADHURONIN ALLAHUN ﷻ ME TEUHID, ATËHERE QFAR ËSHTË ARSYETIMI I ATYRE QË BËJNË SHIRK TË MADH E QË PRETENDOJNË/PËRKATËSOHEN NË ISLAM!

ARGUMENTET NGA DIJETARËT PËR MOSARSYTIMIN NË SHIRK TË MADH ME INJORANCË

Ibn Kajimi: Sa i përket shirkut të madh me injorancë nuk ka asnjë arsyetim, dhe rreth kësaj është konsensusi i dijetarëve. (Në librin e tij "Tarikul Hixhretejn")

Ebu Betini (duke treguar se Ibn Tejmije nuk arsyeton me injorancë dhe tevil/keqinterpretim në mesele të shirkut të madh): Ai (ibn Tejmije) në disa vende në mënyrë të prerë përmendi kufrin e atyre që vepruan shirk, përmendi ixhmanë e muslimanëve rreth kësaj dhe nuk e përjashtoi nga kjo injorantin dhe të tjerët. Allahu tha (në Nisa, 116): Është e vërtetë se Allahu nuk falë t'i bëhet Atij shok (shirk), e pos këtij

(mëkati/shirku), të tjerat i falë atij që dëshiron. Ai që i përshkruan shok Allahut, ai ka humbur dhe ka bërë një largim të madh (prej të vërtetës). (Dureru Senije, 40/10 dhe në Ihtisar f.46)

Ibën Tejmije: Me të vërtetë të gjith pjesëtarët e feve janë pajtuar me ixhma (Jehudët, Krishterët dhe Muslimanët), se të gjith të Dërguarit ndaluan nga adhurimi i idhujve dhe e bënë tekfir atë që e bënë këtë, dhe se besimtari nuk mund të jet besimtar deri sa të distancohet nga adhurimi i idhujve dhe qdo gjë që adhurohet përveq Allahut. (Fetva 2/128)

Ibn Tejmije: Murted (i dalur nga islami) është ai i cili i bën shirk Allahut, urren Pejgamberin apo atë me të cilën erdhi ai, apo len refuzimin e së keqes me zemër, apo pretendon se ndonjëri nga sahabët apo tabiinët ka luftuar së bashku me kafirat, apo ka lejuar këtë apo nëse mohon një ixhma të prerë, apo mes atij dhe Allahut merr ndërmjetësues të cilët iu lutët atyre dhe kërkon prej tyre. (Ihtijarat Ilmije, f.535/5 nga Fetava Kubra)

Burhan Din Bekai (885h – në shpjegim të ajetit 81 të sures Maide): Nuk ka Pejgamber vetëm se ka ardhur me tekfirin e mushrikëve, ashtu siq ka bërë me shenjë në këtë i Dërguari i Allahut me fjalën e tij 'Pejgamberët janë vëllezër prej një babe kurse nënat e tyre janë të ndryshme dhe feja e tyre është një'. (Nadhm Durer, 6/267)

Berbehari: Njeriu është i detyruar të nxjerrë nga feja atë i cili i bën shirk Allahut dhe ta quaj atë mushrik/kafir, dhe se ai nuk duhet të thotë 'ky (tekfiri) nuk më intereson mua' apo 'ai (mushriku) nuk më intereson mua'. (Sherhu Suneh, fq.212)

Në Dureru Senije 478/5 dhe 394/10 ceket si në vazhdim: "Përmendëm fjalët e Ibn Akilit rreth kufrit të prerë për ata të cilët i cilësoi me injorancë, të cilët e tepruan në varreza. Këtë fjalë e transmetoi nga ai Ibn Kajimi duke e pëlqyer…"

Ebu Batin Abdullah ibn Abdurrahman: Prej llojit më të madh të kufrit dhe shirkut është adhurimi i dikujt tjetër pos Allahut, e kjo është kufër me ixhman e të gjith muslimanëve, dhe nuk ka ndalesë në tekfirin e atij që e vepron këtë, ashtu që ai që bën prostitucion i thuhet lavir, sikurse ai që merret me fajde i thuhet fajdexhi. (Resail vel Mesail Nexhdije 4/253 dhe në Dureru Senijeh 10/416)

Ebu Batin: Allahu i nënvlerësoj dhe i quajti mushrikun edhe pse ata ishin të pa ditur se vepra e tyre ishte 'ashruim' (drejtuar dikujt tjetër pos Allahut) dhe nuk i arsyetoj me injorancë. (Duraru Senijeh 10/393)

Ebu Batin: Është obligim për ty që ta njohësh teuhidin nga shkaku për të cilin Allahu i krijoi xhinët dhe njerëzit, gjithashtu për shkak të tij dërgoi të gjith Pejgamberët të cilët kanë thirrur në të. Gjithashtu e ke obligim që ta njohësh edhe të kundërtën e tij (pra teuhidin) e ai është shirku i cli nuk falet. Gjithashtu nuk justifikohet/arsyetohet njeriu me injorancën e tij në këtë. Nëse vepruesi i shirkut të madh do të arsyetohej për shkak injorancës së tij, atëhere kush është ai i cili nuk arsyetohet?!. (Intisar li Hizbilahi Muvahidin, fq.34, 41-42 dhe fq.50)

Muhamed ibn Abdulvehabi: Dijeni se argumentet mbi tekfirin e muslimanit të sinqert, nëse ky i bën shirk Allahut, ose i bashkohet mushrikëve kundër muvahidëve edhe nëse nuk bën shirk, janë aq shumë sa që nuk mund të numërohen në fjalët e Allahut, të dërguarit e Tij dhe tek të gjithë dijetarët. (Rasail Shaksijeh, 1/273)

Abdurrahman bin Hasan (bin Muhamed ibn Abdulvehab): Nuk ka dyshim se Allahu nuk i ka justifikuar/arsyetuar njerëzit e xhahilijetit, për shkak të këtij shirku të madh, edhe pse nuk kishin libër, e si mund të justifikohet/arsyetohet një umet që ka librin e Allahut para tij dhe që e lexojnë dhe ai (Libri)

është argument për robërit e Tij. (Fetawa Eimeti Nexhdije 3/226 dhe në Duraru Senijeh 11/466)

Abdurrahman bin Hasan: Secili e ka obligim farz ta mësoj teuhidin, për të cilin Allahu i krijoi xhinët dhe njerzit, i dërgoi Pejgambert me thirrje në teuhid. Qdonjëri është i obliguar të mësoj të kundërtën e teuhidit e cila është shirku dhe shirkun Allahu nuk e fal edhe nëse e vepron me injorancë, dhe është e ndaluar pasimi qorrazi ngase është baza e islamit. Dhe secili që nuk ndalon nga e keqja dhe nuk urdhëron mirë është shumë larg të vërtetës dhe e mira më e madhe për njerzit është Teuhidi kurse e keqja më e madhe është Shirku. (Dureru Senijeh 58/12)

Ebu Batin: Të gjithë dijetarët përmendin në librat e fikhut vendimin në lidhje me murtedin, i pari prej të cilit përmendin, janë llojet e ndryshme të shirkut që është kufri dhe braktisja e fesë (rideja). Ata thonë: "Vërtet, kushdo që bën shirk me Allahun, bën kufër" dhe nuk përjashtohen injorantët (nga kjo); Ai që mendon se Allahu ka shok ose djalë, ka bërë kufër dhe ata nuk e kanë përjashtuar injorantin; kushdo që shpif për Ajshen, ka bërë kufër; dhe kushdo që tallet me Allahun, me të dërguarit e Tij ose librat e Tij, ka bërë kufër me konsensus për shkak të fjalës së Tij: "Mos u arsyetoni, ju keni mohuar pasi keni besuar." (Teube: 66). Ata përmendin shumë lloje të ndryshme për të cilat ka konsensus në lidhje me kufrin e atij që i kryen ato – dhe nuk kanë bërë dallime mes personit të caktuar dhe të tjerëve. Pastaj ata thoshin: "Kushdo që e braktis Islamin vritet, pasi t'i kërkohet të pendohet". Kështu ata e gjykuan atë me ride para se të gjykonin se duhet kërkuar pendimi i tij – (nga kjo) rrjedh se kërkimi i dikujt për t'u penduar është pas vendimit të rides së tij. Dhe kërkesa për pendim mund të jetë edhe vetëm për një person konkret. (Mexhmu Rasail ve Mesail Nexhdijeh v.1, fq.657)

Sheukani: Kushdo që bën shirk për shkak të injorancës nuk arsyetohet, për shkak se argumenti është ngritur në dërgimin e Muhamedit. Kush nuk di, ajo është për shkak të kthimit të shpinës Kuranit dhe Sunetit për shkak se në ato të dyja ka shpjegim të qartë të mos interesimit… (Fet'h Rabani v.1, fq.146 dhe në Edxhibetu Sheukanije 39)

Abdurrahman ibn Muhamed ibn Kasimi (ka përmbledhur "Dureru Senijen" dhe "Mexhmu Fetavan", pra librat e Nexhdit dhe të Ibn Tejmijes): Me i emertu besimtarë, ata të cilët ju luten profetëve, njerëzve të mirë dhe varreve, është devijim i qartë dhe injorancë e madhe në lidhje me kufijt e Allahut të cilët ia shpalli të Dërguarit të tij, kufër në Allahun dhe Pejgamberin e Tij, dhe ndryshim i termeve sheriatike me të cilën synohet besimi, islami, shirku dhe kufri. Nëse Ehlu Shirku (njerëzit që bëjnë shirk) dhe adhuruesit e varrezave janë besimtarë atëherë nga kjo ngërthehet se ai i cili i mohon dhe i bën tekfir këta qenka i devijuar. Allahu thotë në Kuran "Ata që besojnë dhe nuk e kanë përzier besimin e tyre me veprat e ndyra…", nënkupton shirkun e madh "…atëher këta janë të sigurt dhe të udhëzuar.", e ky është gjykimi i Gjykuesit më të mirë dhe jo i atyre që i gjykojnë Ehlu Shirkun (njerzit e shirkut) si besimtar. (Sejf Maslul ale Abid Resul, fq.153)

Abdurrahman bin Hasan: Kushdo që vepron shirkun e ka braktisur teuhidin sepse ato janë dy të kundërta që nuk mund të bashkohen, kështu që sa here që gjendet shirku mungon teuhidi. (Duraru Senijeh 204/2, në sherhun e tij të Aslu Din Islam Kaidatihi)

Abdulatif: Dhe shumë bashkësi kanë rënë për shkak të mosdijes të së vërtetës. Dhe shumë gabime kanë ndodhur për shkak të kësaj. Shembulli për këtë është Islami dhe shirku. Dy gjëra të ndryshme, që kurrë nuk mund të ekzistojnë te një person në të njejtën kohë. Njëra e anulon tjetrën... (Minhexh Tasis fq.12)

Abdulvehabi, librat e tij "Kitabu Teuhid" dhe "Kefshu Shubuhat", i shkruajti si kundër përgjigjje për njerëzit e kohës së tij të cilët edhe pse thonin shahadetin apo vepronin një pjesë të veprave islame (përkatësoheshin në islam), ata ishin zhytur në shirkun e madh.

Shteti Islam: '…dhe ne i bëjmë tekfir adhuruesit e varrezave dhe kushdo që i arsyeton ata…', '…Përkundrazi (qëndrimi zyrtar) është bërja tekfir e tagutëve dhe e gjith atyre që i mbrojnë ose nuk i bëjnë tekfir (ata tagut), pa përjashtim.', 'Disa nga ta e konsiderojnë bërjen tekfir të mushrikëve si qështje hafije (të pa qartë) ose si qështje hilafije (mospajtimi) duke vendosur kufizime të vështira në implementimin e saj, sa që anuluesi i tretë i islamit të pezullohet tërësisht ose pjesërisht. Në këtë mënyrë ata nuk e konsiderojnë në mënyrë absolute kafir (mohues) atë që ndalet në tekfirin e adhuruesve të idhujve, edhe nëse e konsideron veprimin e tij shirk ose jo, deri sa t'i tërhiqet vërejtja (t'i ngritet argumenti)…', 'Ata nga larg dhe afër e dijnë se Shteti Islam as edhe për një ditë nuk pushoi nga bërja tekfir ndaj mushrikëve, dhe e trajton qështjen e tekfirit të mushrikëve ndër parimet më të rëndësishme të fesë, e cila duhet ditur para diturisë rreth faljes së namazit dhe obligimeve tjera të cilat dihet domosdoshmërisht nga feja.' (Komiteti i Deleguar, 17.05.2017)

Shteti Islam: Në vend të kësaj, ai (mendimi zyrtar) është tekfiri i tavagitëve dhe kujtdo që i mbron ata dhe nuk i bën tekfir, pa përjashtim…Në vend të kësaj, besimi i hapur i Shtetit Islam lidhur me këtë, është se shirku i madh dhe kufri i madh nuk lejohen përveqse përmes ikrahut (dhunës). (Revista Nebe, Botimi 82)

Ebu Ubejde: Në Teuhidin që ishim dje, jemi duke qëndruar edhe sot. Prej shirkut jemi distancuar dhe mushrikët tekfir i bëjmë. Arsytim me injorancë nuk ka, as me keqinterpretim, as në atë që bën ixhtihad (përpjekje) nuk ndalemi në tekfirin e tij (në këtë qështje). Pra qdo person që bën shirk e bëjm tekfir, përpos atij që kërcënohet me vdekje, dmth përveq ikrahut (dhunës). (Audio, në kumtimin për akiden dhe mos arsyetimin me injorancë në shirk të madh)

Ebu Ali Anbari: Ai që vepron Shirk të Madh, kemi thënë se nuk arsytohet me injorancë (xhehël). Nëse ka vepruar shirk me Tevil (keqkuptim) nuk i pranohet, prap quhet mushrik. Nëse ka qenë Mukalid (fanatik/ pasues qorrazi), prap quhet mushrik. Nëse i është bindur njërit prej 'dijetarëve' (i njohur si i tillë), prap quhet mushrik. Injoranca nuk e ndalon emërtimin si mushrik. E njëjtë është kjo gjë, para ose pas ngritjes së argumentit. (audio, në shpjegimin e 'Mosarsyetimit me injorancë në Shirk të Madh')

Turk Bin Ali: Arsyetimi me injorancë na është mveshur neve (Shtetit) nga injoranca. Pra arsyja kryesore nëse i ndiqni punët e kundërshtarëve të shtetit islam do ta hasni këtë problem. Shteti islam nuk arsyeton me injorancë në shirkun e madh dhe për këtë përpiqen ta kundërshtojnë dhe duke ju përgjigjur dhe paralajmëron kundër tij. Ata janë shumë Allahu mos i bëftë më shumë, si: Katade Filistini, Ejmen Dhavahiri, Sulejman Ulvan, Ebi Mundhir, Shenkiti, Abdullah Sadik, Omer Hadushi, Hasan Kitani e të tjerë e të tjerë. Të gjith nga këta arsytojnë me injorancë në bazë dhe në degë. Dhe për këtë nisën sulm të shpejtë kundër shtetit islam. E bën këtë dhe e bën prap por arsyja kryesore për këtë armiqësim është specifikisht kjo qështje. (Audio, në shpjegimin se 'Shteti islam nuk arsyton me injorancë në shirk të madh')

Silsiletu Ilmije, fq. 30: E gjithë kjo që përmendëm është shirk, nuk arsyetohet me injorancë në këto çështje askush prej mushrikëve për shkak se në këtë e ka prishur Asllu Dinin. Allahu në Kuran i ka gjykuar në kufër ata që pasojnë qorrazi (në shirk) po ashtu i ka gjykuar në kufër analfabetët e pasuesve të librit për shkak injorancës dhe i ka gjykuar me kufër injorantët prej mushrikëve Arabë para pejgamberisë së Pejgamberit.

Silsiletu Ilmije, fq. 32: Argumentet për mos arsyetim me injorancë në shirk të madh që e prish Asllu Dinin janë shumë. Thotë Allahu (kuptimi): "Një grup Ai e drejtoi dhe një grup meritoi të jetë me të gabuarën, (sepse) në të vërtetë ata zgjodhën shejtanët për mbrojtës e ndihmës në vend të Allahut, duke menduar

në këtë mënyrë se janë të udhëzuar drejt.” (Araf, Ajeti 30)

Silsiletu Ilmije, fq. 33: Prej argumenteve të mos arsyetimit me injorancë në shirk është fjala e Allahut (kuptimi): “Thuaj: A tiu tregojmë për më të dëshpëruarit në veprat e tyre. Ata janë veprimi i të cilëve u asgjësua në jetën e kësaj bote, e megjithatë ata mendonin se janë kah bëjnë mirë.” (Kehf, 103-104)

Ali Hudejri: Sa i përket shirkut të madh nuk ka asnjë arsyetim, dhe rreth kësaj është konsensusi i dijetarëve. Ibn Kajimi në librin e tij “Tarikul hixhretejn” dhe dijetarët e Nexhdit e transmetojnë konsensusin se nuk ka arsyetim me injorancë kur vjen puna tek shirku i madh. Kushdo që bën shirk të madh, siç është therrja diçka për dikë tjetër dhe jo për Allahun, ose kërkon ndihmë nga evlijatë dhe të vdekurit, ose vendos ligje (në kundërshtim me sheriatin islam) dhe kështu me radhë, ai është mushrik edhe nëse është xhahil (injorant), mutevil (keqinterpretues) ose e bëri atë në mënyrë të gabuar apo pasues i verbër (mukalid). Mospajtimet në lidhje me këtë lindën më vonë, (nga ‘dijetarët’ e mëvonshëm) nga ata që braktisën librat e dijetarëve (të mëhershëm) të thirrjes, me pretekstin se ka ‘teprim’ në to. Edhe nëse ata kanë grada të larta në universitete dhe kanë diplomuar prej tyre, janë ata që ua ngatërruan njerëzve këtë çështje dhe fjalët e ibn Tejmijes i interpretuan ndryshe nga ajo që ai synonte në temën që lidhet me shirkun e madh. Të folurit për ekzistimin e mospajtimit për çështjen e justifikimit me injorancë nuk është lajmëruar përveç se në këtë kohë. (Mutemime e Ali Hudejrit dhe Përgjigjje për pytjen ne lidhje me qështjen se ‘cila është e vërteta e dijetarëve të Nexhdit për qështjen e mos-arsyetimit me injorancë në shirk të madh’, Forumi Selefist)

Ali Hudejri: Doemos arsyetimi me injorancë në shirkun e madhë ngërthen gjëra të kota, prej tyre: 1-Doemos ngërthen arsyetimin e jehudëve, të krishtëreve dhe masën e thjeshtë prej tyre, 2-Doemos ngërthen arsyetimin e ehlul fitras (atyre që nuk iu ka arritur islami) apo disa prej tyre, 3-Doemos ngërthen arsyetimin e munafikave dhe masën e thjeshtë prej tyre, 4-Doemos ngërthen arsyetimin e çdonjërit i cili e mohon njëshmërinë e Allahut si Krijues me injorancë, 5-Doemos ngërthen arsyetimin e atij që e mohon diturinë e Allahut me injorancë apo me keqinterpretim, 6-Doemos ngërthen arsyetimin e atij që i mohon emrat e Allahut apo cilësitë e Tij me injorancë prej xhehmive, e të gjitha këto (6 pika) janë në kundërshtim me ixhman, 7-Doemos në bazë të kësaj (arsyetimit me injorancë) ngërthen se argumenti nuk i është ngritur askujt prej këtij Ummeti as me të Dërguar dhe as me Kuran. (Risaletu Mutemimetu fi Meseletil Xhehli fi Shirkil Ekber f.40)

Nasr Fehdi (mbi pytjen rreth qështjes së arsyetimit me injorancë): Ai nuk justifikohet në Teuhidin e adhurimit, për shkak se kjo është Aslu Dini (baza e fesë) dhe është feja e të gjithë Profetëve. Këtu përfshihet duaja (ndaj dikujt tjetër krahas All-llahut), të therrësh kurban (përveq për Allahun), përbetimi (se do ta detyrosh vetën për t'ju bindur dikujt tjetër krahas All-llahut) dhe gjëra të tjera të këtij lloji. Xhahili i cili nuk justifikohet në dunja dhe as në Ahiret është ai mbi të cilin është ngritur argumenti dhe i ka arritur mesazhi pejgamberik. Pa marrë parasysh a e ka kërkuar apo nuk e ka kuptuar atë. Kurse Xhahili i cili është i justifikuar në Ahiret, por jo në këtë dunja është ai mbi të cilin nuk është ngritur argumenti, si p.sh. ai që është rritur në ndonjë vend periferik të largët (ku nuk ka mundësi të arrijë tek dituria), ose ai i cili është në ndonjë mal të lartë, apo nëse është prej Ehlul Fitrah, dhe të tjerë të këtij lloji. Kështu që, ky person në këtë botë trajtohet si mushrik, por për sa i përket Ahiretit, çështja e tij i lihet Allahut. Më e sakta që është thënë rreth këtij është se ai do të sprovohet (rreth asaj se a do të futet në Xhenet apo në Zjarr). (Fetva Hairijeh, pytja nr.28)

Nasr Fehdi (mbi pytjen se a është telbisi/pështjellimi një justifikim në qështjet që kan të bëjnë me Shirkun dhe Bazën e Fesë/Aslu dinin): Pështjellimi nuk është justifikim në shirk të madh. Pra, kushdo që bie në kufër pa ikrah (ushtrim dhune mbi ta), atëherë ai është një Kafir. Shumica e jobesimtarëve nuk

kanë rënë në kufrin e tyre, vetëm se për shkak të pështjellimit nga ana e udhëheqësve dhe dijetarëve të tyre mbi ta. (Fetava Hairijah)

Ahmed Halidi: Allahu tha (në Neml, 43) "Pse atë (Belkisen) e kishte penguar (nga besimi i drejtë) ajo që adhuronte, pos Allahut, dhe ishte nga një popull jobesimtar". Allahu na njofton rreth kufrit të saj dhe kufrin e popullit të saj para se atyre t'i ketë ardhur libri i Sulejmanit. (Libri: Tibjan lima veka fi davabit mensuben li ehlis suneh bila burhan)

Rashid bin Ebi Ula: Ai i cili adhuron dikë tjetër pos Allahut, është mushrik, ngase muslimani nuk mund të mos e dijë se adhurimi është vetëm për Allahun Një. Ai për këtë çështje nuk mund të ketë ndonjë dyshim. Kush është i paditur për këtë apo ka dyshim, ai në origjinë nuk është musliman. (Libri: Davabitu tekfiril muajen)

Komisioni i përhershëm për fetva (në krye me Ibn Bazin për pytjen "Një person adhuron të tjerë pos Allahut, ose lut dikënd tjetër pos Allahut, apo therrë kurban për ndonjë shejkh, sikurse ndodh këtu në Egjipt, a justifikohet ky me injorancën e tij apo nuk justifikohet? Dhe nëse nuk justifikohet me injorancë cila është përgjigjja ndaj ndodhisë së Dhatu Envat?"): Nuk justifikohet njeriu që është i obliguar, për sa i përket adhurimit të dikujt tjetër pos Allahut, apo afrimit të tij me therrje (të kurbanit) tek dikush tjetër pos Allahut, apo betimit (zotimit) të tij tek dikush tjetër pos Allahut, e ngjashëm me këto prej adhurimeve të cilat janë veçori të Allahut, vetëm nëse është në vende jo islame dhe nuk i është përcjellë thirrja (islame), ky justifikohet për shkak të mosarritjes së thirrjes (islame) e jo thjesht për shkak të injorancës. (Lexhnetu Daime lil Buhuth ilmijeh vel Ifta, Fetvaja 4144)

Feuzani (në pytjen 'Oh Shejh i nderuar, ne dëgjuam se ju jeni tërhequr nga tekfiri i atij që bie në Shirk të Madh, si për shembull kërkimi i shpëtimit nga të vdekurit. Dhe se ju e vendosët si kusht ngritjen e argumentit, me justifikimin e injorancës. A është e vërtetë kjo?'): Kjo është gënjeshtër. Kjo është një gënjeshtër kundër meje dhe unë kurrë nuk tërhiqem nga tekfiri i mushrikëve, tekfiri i jobesimtarit. Unë kurrë nuk do të tërhiqem nga kjo, sepse kjo do të ishte tërheqje nga e vërteta. Po. (Leksioni i tretë nga mësimet në Tefsir nga Haremi në Meke 1432h, në 53:40min)

Feuzani (në pytjen 'A është qështja e arsyetimit me injorancë një qështje mospajtimi (hilafije)?'): Jo, u bë qështje mospajtimi midis të mëvonshmëve. Dhe injoranca është e dy llojeve: 1-Injoranca e cila mund të hiqet. Në këtë rast nuk justifikohet për injorancë. Do të thotë se dikush kërkon dhe pyet njerëzit për diturinë, kërkon njohuri, studion dhe lexon. Kjo mund të hiqet dhe nuk justifikohet nëse mbetet në atë gjendje. 2-Sa i përket injorancës që nuk mund të hiqet. Ai nuk ka askënd, nuk dëgjon asgjë dhe nuk e di, jeton i shkëputur dhe nuk dëgjon për asgjë. Kjo injorancë nuk mund të hiqet. Kjo është injoranca për të cilën ka arsyetim dhe ai person është nga populli i Fitras. Ai nuk është musliman, por është nga populli i Fitras. Qështja e tij është tek Allahu. '…e Ne nuk dënuam askënd para se tia dërgojmë të dërguarin.' (Kuran: Isra, 15). Po. (Audio, përgjigjje në pytjen 'A ka mospajtim në qështjen e mosarsytimit me injorancë në shirk të madh?')

Bin Bazi (në pyetjet): (Nëse dikush kërkon ndihmë nga varri i një të devotshmi duke qenë injorant, a e bëni tekfir!?) Po. Sepse kjo është shirk i madh. Kjo është prej qështjeve të qarta midis muslimanëve. (Në disa vende ata që bëjnë tavaf a i bëni tekfir!?) Po, po. Pejgamberi i bëri tekfir të tillët, dhe të gjith muslimanët, dhe u luftuan edhe pse mes tyre kishte njerëz të thjeshtë që nuk dinin asgjë, ata shkuan bashk me parinë e tyre. (Edhe në vende si Evropa ose Amerika!?) Po. (E therja kurban për dik tjetër veq Allahut!?) Kjo është shirk. (Edhe në vende specifike!?) Pasuesit janë me parinë, kufar. Njësoj si jehudët,

krishterët etj. Njerzit e thjeshtë (injorant) kanë të njëjtin gjykim. (E nëse dikush nga injoranca i lutet Pejgamberit!?) Kjo është prej qështejve të shirkut. (Po për ata të cilët thonë se nuk i bëjmë tekfir derisa t'i ngrihet argumenti!?) Argumenti është ngritur. Thot Allahu (Ibrahim: 52) "Ky është një mesazh i qartë për njerëzimin". Libri i Tij është mesazh i qartë për njerëzimin dhe ka arritur në lindje e perëndim. Njerzit thjesht i kthejnë shpinën Kuranit dhe nuk e duan atë. (Fatkeqësisht) Fjalët e 'hoxhallarëve' apo imamëve të tyre janë më të rëndësishme për ta sesa Kurani. (Audio, në pyetjet për 'A ka arsyetim me injorancë në shirkun e madh?')

Kuran (Kamer, 43): A janë mosbesimtarët tuaj më të mirë se sa këta, apo keni ndonjë kontratë (të drejtën e paprekshmërisë ndaj ndëshkimit Tonë) në shkrimet hyjnore (librat e qiellit).

ARGUMENTET NGA DIJETARËT PËR MOSARSYTIMIN E ARSYTUSIT TË VEPRUSIT NË SHIRK TË MADH ME INJORANCË (DUKE DITUR/ NJOHUR GJENDJEN E TIJ)

Ebu Bekr ibn Ajash (193h – Mësues i Ahmed ibn Hanbelit, Abdullah ibn Mubarekut, Ebu Davudit, Is'hak ibn Rahujes etj): Ai që thot se 'Kurani është i krijuar' është Kafir, dhe kushdo që nuk thotë se ai është kafir atëhere edhe i tilli është kafir. A dyshohet për qifutin dhe të krishterin se ata të dy janë kafira!? Kushdo që dyshon në këta se janë kafira atëhere i tilli është kafir, e ai i cili thot se 'Kurani është i krijuar' është sikur ata të dy (kafir). (Suneh 375 e Harb Keramij, në Kitabu Suneh të Imam Kermaani fq.210, në librin e sunetit të Lalekait 2/250 nr.413, në Kitab Veru fq.88 dhe në Sherh Usul Itikad 381)

Jezid ibn Haruni (206h): Kush thotë se 'Kurani është i krijuar' ai është kafir, kush nuk e bënë tekfir atë ai është kafir, kush dyshon në kufrin e tij edhe ai është kafir. (Ibaneh Kubra 257, dhe 2345)

Ebu Ubejd Kasim bin Selam (224h): I shikova deklaratat (thëniet) e Jehudve dhe të Mexhusëve dhe pashë se nuk kishte njerëz më të devijuar në kufrin e tyre sesa ata (Xhehmitë), dhe ai i cili nuk i bën tekfir ata e shoh si injorant, përveç atyre që nuk e dinë kufrin (gjendjen) e tyre. Ai i cili thotë se 'Kurani është i krijuar' është kafir dhe ai cili nuk e bën tekfir atë (vepruesin) është gjithashtu kafir, dhe ai i cili dyshon në kufrin e tij është gjithashtu kafir. (Maxhmu Fetava 12/509)

Ebu Khajthemeh (234h): Kushdo që pretendon se Kurani është fjala e Allahut dhe është i krijuar, ai është kafir, dhe ai që dyshon në kufrin e tij është gjithashtu kafir. (Sharh Usul Itikad Lalakai 2/282)

Ahmed bin Hanbel (241h): Ai (Kurani) është fjala e Allahut, nuk është i krijuar. Ai i cili thotë se Kurani është i krijuar është kafir, dhe ai cili nuk e bën tekfir atë, është gjithashtu kafir. (Ebu Jala në Tabakat Hanabila, 1/342, 1/173, 1/315 dhe në Xhami fi Akaid fq.364)

Abdullah ibn Ahmed: Më tregoi Gijath Ibn Xhaferi se e ka ndëgjuar Sufjan ibn Ujejnen (107-198h) duke thënë se "Kurani është fjala e Allahut dhe kush thotë se 'Kurani është i krijuar' ai është Kafir dhe kush dyshon në kufrin e tij është Kafir". (Kitabu Suneh e Abdullah ibn Ahmed, fq.25)

Hafidh Ebu Kasim Taberanij (360h): Kushdo që thotë se 'Ai (Kurani) është i krijuar' atëhere i tilli është kafir, më i keq sesa qifutët, të krishterët dhe adhuruesit e idhujve…deri ku thotë: Kushdo që pretendon se ai që thotë se 'Kurani është i krijuar' do të dal nga zjarri, atëhere i tilli është kafir sikur ai që pretendon se qifutët dhe të krishterët do të dalin nga zjarri. (Huxheh ala Tarik Mehaxheh 485/2)

Aun ibn Muhamed: Betohem se në Kerkh sikur një njeri të thoshte se 'ibn Ebi Duadi (nga kokat e xhehmive) është musliman', do të vritej menjëherë. (Tarikh Bagdad 243/5)

Kadi Ijadi: Ixhmaja e Selefit është se ka bër kufër ai që nuk e bën tekfir ndonjërin prej krishterëve dhe jehudëve dhe qdo person që e ndërron fenë islame ose ndalet në tekfirin e tyre ose dyshon në kufrin e tyre. (Kitabu Shifa 2/281)

Ibn Batah (387h): Për atë që thotë se 'Kurani është i krijuar' dhe ai që thot se 'Recitimi ynë i Kuranit është i krijuar', kush dyshon në kufrin e tij është kafir dhe kushdo që nuk e bën tekfir atë është gjithashtu kafir. (Ibaneh Sughra 129)

Ibnu Vezir (775-840h): Nuk ka dyshim që secili që dyshon në kufrin e adhuruesve të idhujve/statujave, mbi të është detyrë tekfiri, dhe mbi secilin që nuk e bën tekfir këtë (dyshuesin e adhuruesit të idhujve), dhe arsye për këtë është se kufri i tij (mosbesimi i tij) është i njohur nga feja islame. (Reud Besim, 2/509)

Ibn Tejmije: Dijetarët kanë ixhma që kushdo që e shan Pejgamberin ose e nënqmon ai është Kafir. Vlenë për të paralajmrimi për ndëshkimin e Allahut, dhe gjykimi mbi të sipas Umetit është ekzekutimi me vrasje. Dhe kushdo që dyshon në kufrin e tij ose dyshon në ndëshkimin e tij, ai ka bërë kufr. (Sarim Meslul ale Shatim Rasul fq.513)

Ebu Batin: Dhe kush thotë "Kush vie me dy dëshmitë dhe fal namaz, nuk lejohet tekfiri i tij edhe nëse adhuron dikë tjetër përveq Allahut" i tilli është Kafir, dhe kush dyshon në kufrin e tij është Kafir, sepse thënësi i kësaj fjale ka përgënjeshtruar Allahun, të Dërguarit e Tij dhe ixhman e muslimanëve. (Duraru Senijeh 10/250, Koleksioni i mesazheve 1/660)

Ebu Batin: Ai i cili pretendon se vepruesi i kufrit me keqinterpretim, apo me ixhtihad, apo gabim, apo me pasim qorrazi apo duke qenë injorant është i arsyetuar, ky kundërshton Kuranin, Sunetin dhe Ixhmanë pa dyshim, megjithëse ai e ka patjetër ta prishë këtë bazë (rregull) të tij ngase sikur ta përgjithësonte këtë rregull do të bënte kufër padyshim, sikur (për shembull) nëse do të ndalej në tekfirin e atij që dyshon në pejgamberllëkun e Muhamedit e të ngjashme. (Duraru senijeh 12/72-73, 40/10, në Mexhmautu Resail 1/659 dhe në Ihtisar f.46)

Muhamed ibn Sehnun: Jan pajtuar dijetarët se sharësi i Pejgamberit, përqmuesi i tij është kafir, kërcënimi i dënimit të Allahut rrjedh mbi të, gjykimi i tij tek Umeti është vrasja, e kushdo që dyshon në kufrin e tij dhe dënimin e tij bën kufër. (Sarin Meslul 955/3 dhe Shifa 2/215-216)

Muhamed ibn Abdulvehabi: Kush nuk i bën tekfir mushrikët, apo dyshon në kufrin e tyre, apo beson se rruga (medh'hebi) i tyre është e saktë, ka bërë kufër sipas ixhmasë. Dhe ka thënë Ibn Tejmije (në librin Ikna) se "Ai i cili e lut (i bën dua/thirrje) Alij ibn Ebi Talib, ka bërë kufër, dhe secili që dyshon në kufrin e tij, ka bërë kufër." (Duraru Senijeh, v.9, fq.291-292 dhe në Mufid Mustefid fi Kufr Tarik Teuhid)

Muhamed ibn Abdulvehabi: Të gjith dijetarët janë pajtuar në kufrin e Mukhtarit sepse ky pretendoi se është i dërguar edhe pse ky ka shfaqur shenjat e islamit. Nëse sahabët e kanë vrarë një grua e cila ishte njëra prej vajzave të sahabëve sepse u ndal në tekfirin e tij (Mukhtarit), si është puna atëhere me ata që nuk i bëjnë tekfir beduinët (banorët e shkretëtirës) duke e ditur gjendjen e tyre! Atëhere si është puna me ata që pretendojnë se këta janë nga pasuesit e Islamit!? (Duraru Senijeh, 9/391)

Muhamed ibn Abdulvehabi: Sa bukur e kuptoi realitetin një beduin (nomad) kur erdhi tek ne dhe dëgjoi rreth islamit dhe teuhidit të vërtetë, ai tha "Dëshmoj se ne jemi kafira dhe dëshmoj se hoxha jonë i cili na quan musliman edhe ai është kafir". (Dureru Senijeh, 8/118-119)

Muhamed ibn Abdulvehabi: Dhe ka prej tyre që vërtetuan (shqiptuan shehadetin), por e pranuan Musejlemen si të dërguar duke besuar se ai së bashku me të dërguarin Muhamedin është i dërguar, pasi

që Musejleme u paraqit më dëshmitarë të rrejshëm dhe shumë prej njerëzve i besuan...Por prap se prap të gjithë dijetarët u pajtuan se këta janë murtedinë (felëshues) edhe nëse janë injorant (të paditur) dhe secili që dyshon në ridetin (felëshimin) e tyre, i tilli është kafir.." (Dureru Senijeh, 8/118)

Ibn Batah: Kushdo që thotë "(Kurani) është i krijuar" apo thotë "(Kurani) është e folura e Allahut" dhe ndalet dhe dyshon, apo e thotë me gjuhën e tij dhe e fsheh atë në vetën e tij, atëhere i tilli në Allahun është kafir, (me) gjak të lejuar, ai është i distancuar nga Allahu dhe Allahu është i distancuar nga ai. Kushdo që dyshon në kufrin e tij dhe ndalon në tekfirin e tij është kafir. (Ibaneh Sugra 251)

Abdullah ibn Muhamed ibn Abdulvehab: Dhe do ta cekim atë që e ka cekur shejkh Tekijudin (Ibën Tejmije) rreth gjykimit mbi ta: "Kushdo që i shanë sahabët (shokët e të dërguarit), ose një prej tyre, dhe pretendon se Aliu është ilah (dmth. Zot, ai që meriton të adhurohet) ose i dërguar, dhe që Xhibrili ka gabuar, nuk ka dyshim në kufrin e këtij, po ashtu nuk ka dyshim në kufrin e atij që ndalet (heziton) në kufrin e këtij. (Sarim Meslul)

Abdurrahman ibn Hasan: Ai nuk e di 'la ilahe il-lAllah', sepse po ta kishte ditur kuptimin e 'la ilahe il-lAllah' do ta dinte se ai që dyshon ose nguron në kufrin e atij që i ka bërë shirk Allahut, i tilli nuk e ka mohuar tagutin..." (Dureru Senijeh, 11/523)

Abdul Latif bin Abdurrahman bin Hasan bin Muhamed bin Abdulvehab: Dhe shumë mushrik në kohën tonë kanë gabuar, duke menduar se kushdo që e bënë tekfir atë i cili shqipton dy dëshmitë, i tilli është prej havarixhëve, dhe nuk është kështu, ngase shqiptimi i dy dëshmive nuk është pengesë për tekfir, përpos nëse (ai që e shqipton) është duke ditur kuptimin e tij (shahadetit) dhe punon sipas udhëzimeve të shahadetit, dhe i drejton të gjitha adhurimet vetëm Allahut me sinqeritet dhe nuk i bashkon Atij asgjë në adhurim (nuk i bën shirk). Këtij i bënë dobi shqiptimi i dy dëshmive." (Duraru Senijeh në Egjbivetu Negjdijetu, v.12/ fq.26)

Husejni dhe Abdullahi (djemtë e Muhamed ibn Abdulvehabit, në pytjen "Cili është gjykimi mbi ata persona që hyjnë në fe dhe kanë dashuri për fenë por nuk kanë armiqësi (bera dhe muadat) kundër mushrikëve, apo kanë armiqësi kundër mushrikëve por nuk i bëjn tekfir (mushrikët)!? Ose thotë se 'unë jam musliman, por nuk kam mundësi t'i bëjë tekfir pasuesit e 'la ilahe il-lAllah' edhe nëse ata nuk e kuptojnë kuptimin e kësaj (shahadetit)'!? Dhe (gjykimi i njeriut) personit i cili ka hyrë në këtë fe dhe e do fenë, por thotë se 'Nuk i kundërvihem kupolës (vendi ose objekti që adhurohet krahas Allahut), dhe unë e di se ajo nuk bën dëm dhe dobi, por nuk kam mundësi t'i kundërvihem"!? – Janë përgjigjur): Njeriu nuk mundet me qenë musliman përpos nëse ka njohuri për Teuhidin, t'i nënshtrohen atij dhe të punojnë sipas tij, të besoj me të cilin është dërguar Pejgamberi, t'i nënshtrohen atij sa i përket lejimit dhe ndalimit dhe të gjitha gjërat e tjera me të cilat ka ardhur ai. Kushdo që thotë: 'Unë kundër mushrikëve nuk kam armiqësi (bera), ose ka armiqësi por nuk i bën tekfir (mushrikët), ose thotë se "Nuk i kundërvihem pasuesve të 'la ilahe il-lAllah' edhe nëse ata bëjnë kufër dhe shirk dhe e luftojnë dinin e Allahut" ose thotë se "Nuk i kundërvihem kupolave", i tilli nuk mund të jetë musliman, por ai është prej atyre rreth të cilëve ka thënë Allahu (në Nisa, 150-151) se "Sigurisht, ata të cilët nuk besojnë Allahun dhe të Dërguarit e Tij dhe që duan të bëjnë dallime mes besimit në Allahun dhe në të Dërguarit e Tij duke thënë, Ne besojmë disa prej tyre por i mohojmë të të tjerët, dhe që duan të bëjnë për vete një rrugë të ndërmjetme, këta në të vërtetë janë mosbesimtarë dhe për mohuesit Ne kemi përgatitur ndëshkim poshtërues." Allahu e ka bërë obligim armiqësimin, urrejtjen dhe tekfirin mbi ata (mushrikët), dhe ka thënë Allahu (në Muxhedileh, 22) se "Ti nuk do të gjesh popull i cili beson në Allahun dhe në Ditën e Fundit e të bëjë miqësi me ata që i kundërvihen Allahut dhe të Dërguarit të Tij." dhe ka thënë Allahu (në

Mumtehineh, 1) ”O ju që keni besuar! Në qoftë se ju keni dalë për t’u përpjekur për Çështjen Time dhe për të fituar Kënaqësinë Time, mos i bëni armiqtë e Mi dhe armiqtë e juaj (mosbesimtarët, mushrikët) miq e shokë duke treguar dashuri ndaj tyre, ndërkohë që ata kanë mohuar çfarë ju ka ardhur juve nga e Vërteta (Kurani, Islami, i Dërguari i Allahut) dhe kanë dëbuar të Dërguarin (Muhamedin) dhe vetë ju (nga shtëpitë tuaja)..” dhe Allahu e di më së miri..” (Dureru Senijeh 10/139-140)

Mustafa Sabri Efendi (hoxha i fundit gjat Perandorisë Osmane): “Qeveria e re turke është e lirë nga ligjet fetare! Kushdo që i zgjedh dhe i mbron, është bërë murted. Gjithashtu eshte ai që dyshon. Derisa të mos pendohen, ata nuk llogariten musliman.” (Hilafetin ilgasinin arka plani)

Shteti Islam: ‘…dhe ne i bëjmë tekfir adhuruesit e varrezave dhe kushdo që i arsyeton ata…’, ‘…Përkundrazi (qëndrimi zyrtar) është bërja tekfir e tagutëvë dhe e gjith atyre që i mbrojnë ose nuk i bëjnë tekfir (ata tagut), pa përjashtim.’, ‘Disa nga ta e konsiderojnë bërjen tekfir të mushrikëve si qështje hafije (të pa qartë) ose si qështje hilafije (mospajtimi) duke vendosur kufizime të vështira në implementimin e saj, sa që anuluesi i tretë i islamit të pezullohet tërësisht ose pjesërisht. Në këtë mënyrë ata nuk e konsiderojnë në mënyrë absolute kafir (mohues) atë që ndalet në tekfirin e adhuruesve të idhujve, edhe nëse e konsideron veprimin e tij shirk ose jo, deri sa t’i tërhiqet vërejtja (t’i ngritet argumenti)…’, ‘Ata nga larg dhe afër e dijnë se Shteti Islam as edhe për një ditë nuk pushoi nga bërja tekfir ndaj mushrikëve, dhe e trajton qështjen e tekfirit të mushrikëve ndër parimet më të rëndësishme të fesë, e cila duhet ditur para diturisë rreth faljes së namazit dhe obligimee tjera të cilat dihet domosdoshmërisht nga feja.’ (Komiteti i Deleguar, 17.05.2017)

Shteti Islam: Në vend të kësaj, ai (mendimi zyrtar) është tekfiri i tavagitëve dhe kujtdo që i mbron ata dhe nuk i bën tekfir, pa përjashtim…Në vend të kësaj, besimi i hapur i Shtetit Islam lidhur me këtë, është se shirku i madh dhe kufri i madh nuk lejohen përveqse nën ikrah (dhunë). (Revista Nebe, Botimi 82)

Feuzani (në pytjen ‘Qfar është gjykimi mbi dikënd, i cili adhuruesit e varreve nuk i bën tekfir apo dyshon në kufrin e tyre?’): Gjykimi i tij është sikur gjykimi i tyre. Gjykimi i tij është i njëjtë si gjykimi i tyre. Ai gjykohet me kufër. Po. (Nga pyetjet pas leksionit mbi traktatin “Durr Nad’hid fi Ikhlaasi Kelimat Teuhid”)

Feuzani (në shpjegimin e anuluesit të tretë): Dhe ky (anulues) është jashtëzakonisht i rrezikshëm. Shumë nga ata që i atribuojnë vetes diturinë, bien në të (në këtë anulues). Ai që nuk bën tekfir mbi Mushrikët thotë se "Mua nuk më shqetëson, unë nuk veproj shirk (të madh), e sa i përket njerëzve atëherë kjo nuk më intereson mua, unë nuk i deklaroj ata jobesimtarë (nuk i shpall kafira)”. Ne i themi se "Atëherë ti nuk ke asnjë njohuri për fenë dhe nuk e di se çfarë është Teuhidi dhe çfarë është Shirku. Ju duhet ta bëni tekfir atë të cilin Allahu e ka bërë tekfir dhe atë që ka kryer Shirk (të madh). Ju duhet të distancoheni prej tij në të njëjtën mënyrë që Ibrahimi u distancua nga babai i tij dhe populli i tij (Ne jemi të lirë nga ju dhe nga çfarëdo që adhuroni përveç Allahut). (Kuran: 43, 26-27:) “Unë jam i lirë nga ajo që ju adhuroni, përveç Tij (d.m.th. Unë nuk adhuroj askënd përveç Allahut) i cili më krijoi mua, dhe në të vërtetë Ai do të më drejtojë”. Ose ai i konsideron mënyrat dhe besimet e tyre si të sakta, dhe kjo është edhe më e rëndë. Nëse ai i konsideron mënyrat dhe besimet e tyre të sakta, atëherë kjo është më e rëndë sepse ai në thelb po thotë se ajo që ata po bëjnë nuk është Shirk, kjo është vetëm marrja e ndërmjetësve, ose ai thotë se "Këta njerëz janë injorantë dhe ranë në këtë çështje nga injoranca", dhe i mbron ata. Ky është jobesimtar më i keq se ata, sepse i ka konsideruar mënyrat dhe besimet e tyre të sakta. Ai e ka konsideruar mosbesimin si të saktë dhe e ka konsideruar Shirkun si të saktë. Ose se ai nuk i konsideron ato të sakta, megjithatë ai ka dyshime. Ai thotë se "Nuk e di, nuk e di!" Çfarë do të thotë që nuk e dini?!! A nuk e lexoni Kuranin? Dhe a nuk i lexoni Hadithet? Dhe a nuk e keni lexuar fjalimin e njerëzve të dijes? Çfarë do të thotë që nuk e dini?! (Në librin e tij të shpjegimit për anulusesit e islamit nga Abdulvehabi, fq.20)

ARGUMENTET NDAJ DYSHIMIT TË PËRKATËSIMIT NË ISLAM (TË VEPRUSIT TË SHIRKUT ME INJORANCË)

Uthman bin Fadi: Ka ardh ixhma rreth tekfirit të atij që nuk i bënë tekfir ata të cilët i përziejn veprat e Islamit me veprat e Kufrit, edhe nëse këta përkatësohen në islam dhe pretendojnë islam. (Xhami Havi Uthman bin Fadi 1/111)

Ibnu Teban Tunisij (369h - Drejtuar shumicës së popullit të tij): Unë nuk frikësohem për ju nga mëkatet ngase zoti juaj (Allahu) është i mëshirshëm, mirëpo frikësohem që të dyshojnë në kufrin e shtetit Beni Ubejd (Fatimijunët që përkatësoheshin në islam) e të hyjnë në zjarr. (Tertib Medarik 6/252)

Kirmani: Dhe ai që pretendon se shqiptimi ynë (me Kuranin) dhe recitimi ynë është i krijuar dhe se Kurani është fjala e Allahut, ai është një Xhehmi dhe kushdo që nuk bën tekfir mbi të gjithë këta njerëz (edhe pse përkatësohen në islam), atëherë ai është njëjtë si ata. (Idjma Salaf fil Itikad, 65/67)

Ibn Tejmije: Ai që lut të vdekurin edhe nëse ai është prej halifeve (muslimanëve) të drejtë ai është Kafir, dhe nëse dikush dyshon në kufrin e tij atëhere edhe ai është kafir. (Fet'hul Rabani nga Fetvat e Sheukanit 1/373)

Ibn Tejmije: Për kufrin e tyre (Druzëve, që përkatësohen në islam) nuk ka kontradikta mes muslimanëve. Madje kush dyshon në kufrin e tyre ai është kafir si ata. Ata nuk janë si ehli kitabi e as si mushrikët. Ato janë kafira të humbur e ushqimi i tyre nuk lejohet të hahet". (Mexhmu Fetava 38/98)

Ebu Batin: Qdo njeri i cili vepron këtë në tyrbe është mushrik kafir, sipas argumenteve të Kuranit, Sunetit dhe Ixhmas. Ne e dimë se ata që veprojnë këtë prej atyre që përkatësohen në islam ata nuk i shpiu deri te kjo vetëm se injoranca. Ata po ta dinin se kjo i largon nga Allahu në maksimum dhe se kjo është prej shirkut që Allahu e ndaloi, ata nuk do ta zbatonin atë. Megjithë këtë, dijetarët i shpallën kafira dhe nuk i arsyetuan me injorancë/xhehël, gjë të cilën e thonë disa të devijuar se ata arsyetohen ngase janë injorantë. (Duraru Senijeh 415/10, 13/405)

Ebu Batin (Dijetarët në librat e fikhut: Gjykimi i atij që del prej islamit dhe e para që përmendin prej llojeve të kufrit dhe daljes nga islami është shirku, dhe thonë se nuk ka dyshim se a i i cili i shoqëron shok Allahut ka bërë kufër dhe nuk kanë përjashtuar nga kjo injorantin): Dhe ne e dimë mirë se ai i cili e ka bërë këtë (shirkun), prej atyre të cilëve i dedikohen islamit, nuk ka rënë në këtë vetëm se për shkak të xhehlit të tij, e nëse do ta dinin se kjo të largon prej Allahut dhe se kjo është prej shirkut të cilin e ka ndaluar Allahu, nuk do të kishin shkuar në të (pra nuk do ta kishin vepruar), e megjithatë të gjithë dijetarët i bënën tekfir këta (ata që bëjnë shirk), dhe nuk i arsyetuan me injorancë sikurse thonë disa të humbur se këta janë të arsyetuar sepse janë injorantë. (Dureru Senijeh, V.10, fq.401/405 dhe në Fetava Eimeti Nexhdijeh V.3, fq.336-337 dhe në Mutemimeh likelami eimeti Edauati Nexhdijeh fq.41-42 Ali Hudejrit dhe në Mexhmuatu Resail ve Elmesail Nexhdijeh V.1, fq.657)

Abdullah Eba Butejni: Ajo që bëjnë idhujtarët e kohës tonë tek varrezat, si lutjet drejtuar banorëve të varreve (të vdekurve) dhe kërkimi i përmbushjes së nevojave apo largimit të vështirësive prej tyre, është shirk i madh. Kush e bën këtë, është mohues (kafir). Sa për ata që thonë (nga injoranca): "Ju i quani muslimanët qafira," ata nuk e kanë kuptuar as Islamin, as teuhidin. (-Më pas, përmend një kundërpërgjigje për ata që justifikojnë këta që bien në shirk të madh, ku thotë se:-) Sipas pretendimit të tyre, nuk ka argument nga Allahu ndaj askujt (nuk i është ngritur argumenti askujt), përveç ndaj atyre që janë kokëfortë. Edhe pse vetë ai që e pretendon diçka të tillë, nuk mund ta përjashtojë aslin (bazën) e tij,

por domosdoshmërisht do të jetë kontradiktor. Për shembull, nuk mund të ndalet së konsideruari kafir atë që dyshon në profetësinë e Muhamedit, në ringjallje apo në ndonjë prej bazave të fesë, edhe pse ky që dyshon është injorant. Nga kjo logjikë rrjedh se, nuk duhet t'i konsiderojmë mohues (kafira) injorantët nga mesi i çifutëve dhe të krishterëve, apo ata që adhurojnë diellin, hënën dhe idhujt, për shkak të injorancës së tyre. Gjithashtu, sipas kësaj logjike, nuk do të duhej të shpallnim mohues ata që Aliu i dogji me zjarr, pasi është e sigurt se ata ishin injorantë. (Mexhmu Fetava ve Riseil e Abdullah eba Butejn fq.327, 679-680)

Dijetarët e Nexhdit: Të bërit kufër mbi çdo gjë që adhurohet përveç Allahut, me këtë nënkuptohet të bërit tekfir mbi mushrikët, distancim nga ata dhe nga çdo vepër tjetër të cilën ata ia kushtojnë dikujt tjetër përveç Allahut ose adhurojnë krahas Allahut. Dhe prej këtu kush nuk i bën tekfir mushrikët e Shtetit Turk, dhe adhuruesit e varreve, sikur janë edhe banorët e Mekes dhe të tjerë që adhurojnë njerëz të mirë dhe që kanë devijuar nga Teuhidi i Allahut duke rënë në shirk dhe të cilët e kanë ndërruar sunetin e të Dërguarit të Tij me risira (bidate) - i këtilli është kafir sikur ata edhe pse e urren Dinin (fenë e tyre) kurse e do Islamin dhe muslimanët. (Duraru Senijeh, 9-291)

Abdullah bin Abdulatif (në pytjen për mos tekfirin e Shtetit Turk dhe nxitjen e tyre ndaj muslimanëve): Kush nuk e di kufrin e Shtetit (Turk) dhe nuk bën dallimin midis tyre dhe zullumqarëve midis muslimanëve, nuk e ka kuptuar domethënien e 'la ilahe il-lAllah'. Nëse gjatë kësaj beson se ai është shtet musliman, atëherë kjo është e keqe edhe më e madhe. Dhe kjo është dyshim mbi kufrin e atij që ka bërë mosbesim në Allahun dhe i cili i ka bërë shirk Atij. Apo edhe nëse i ndërsen (nxit) dhe u ndihmon kundër muslimanëve me çfardo lloj ndihme qoftë - pa dyshim se kjo është ride e hapur (felëshim)." (Dureru Senijeh, 10/429)

Silsiletu Ilmije, fq. 31: E sa i përket injorantëve prej mushrikëve pas ardhjes së Pejgamberit prej atyre që përkatësohen në Islam dhe të tjerëve, me të vërtetë çështja e tyre është edhe më e rëndë, për shkak se në shumicën e rasteve ata i kaploi injoranca për shkak të kthimit të shpinës (mos interesimit) mesazhit të Pejgamberit, kurse vet mos interesimi për fenë është kufër, e si është puna nëse kësaj i shtohet edhe shirku?

Silsiletu Ilmije, fq. 34: E theksojmë edhe njëherë se kush nga ky Umet vepron shirkun (e madh) ai është mushrik, kafir, edhe nëse pretendon Islamin dhe shqipton shehadetin. Thotë Allahu (kuptimi): "Dhe sigurisht që tashmë të është shpallur ty (O Muhamed) si dhe atyre (të Dërguarve) para teje: "Në qoftë se bashkoni të tjerë në adhurim me Allahun, sigurisht që gjithë veprat tuaja do të jenë të pavlera dhe padyshim që do të ishe nga të humburit." (Zumer, 65)

Ali Hudejri: Islami dhe Shirku janë dy të kundërta që nuk mund të bashkohen, pra, ai ose është musliman ose kafir, nuk ka kategori të tretë…Sa i përket fjalëve të Ibn Tejmijes, ai tha: "Ose muvahid ose mushrik, ose kushdo që e përzien këtë dhe atë (d.m.th. Teuhidin dhe Shirkun së bashku), atëherë edhe ky person është mushrik." Pra, Shirku ka dy kategori, ose Mushrik i pastër ose Mushrik që përzihet ndërmjet adhurimit të Allahut dhe të tjerëve pos Tij. (Sherh Kitab Hakaik Fi Teuhid)

Ali Hudejri: Po, arsyeja e shumicës së shirkut në Botë është injoranca dhe tevili (keqkuptimi). Nëse e sheh si arsye injorancën dhe tevilin, i nxjerrë (të arsyetuar) shumicën e njerëzve, që Allahu e ka përmendur se "shumica e njerëzve jan mushrik të devijuar". Shpjegimi i kësaj është kështu. (Kuran: Jusuf, 40: Kjo është Feja e vërtetë por shumica e njerëzve nuk e dinë.) Dëshmuesi në këtë ajet është kjo

se “Shumica e njerëzve nuk e dinë.” (Ibn Kethiri tha se “Për këtë arsye shumica e atyre jan mushrika.” e Allahu tha në Saffat, 71: “Edhe shumica e të parëve të tyre kishin devijuar.”). Fjala dëshmuese në Ajet është “Shumica e të parëve.” Shumica e të parëve jan në zjarr dhe kushdo që e sheh injorancën si arsye në shirk (të madh) e ka arsyetuar shumicën e njerëzve. Nëse ndokush thot se “Ky ajet është për mushrikët asll-ij (mushrikët që nuk përkatësohen në islam) e të cilët edhe ne nuk i shohim të arsyetur, porse ata të cilët ne i arsyetojmë janë ata që thojnë ‘la ilahe il-lAllah”! Si përgjigjje themi se, nuk ka dallim mes këtyre. Qdo kush që vepron shirk (të madh) është mushrik edhe nëse është nga ata që thot ‘la ilahe il-lAllah’ apo nga ata që nuk thot ‘la ilahe il-lAllah’…Arsyeja e shumicës së shirkut nuk është kokëfortësia por injoranca dhe tevili (keqkuptimi)…Nëse injoranti është i arsyetuar atëhere edhe Jehudët dhe Krishterët janë injoranta, përse nuk arsyetohen!? Nëse arsyetusi thotë se “Jo, ata janë kafira asll-ij, e ne po flasim për ata që thonë ‘la ilahe il-lAllah’, atëhere i themi se nuk kanë dallim. (audio, në shpjegimin e “Arsyeja e shumicës së shirkut në botë është injoranca dhe tevili/keqkuptimi, e jo kokëfortësia.”)

Bin Bazi: Kush vdes në shirk nga injoranca për shkak të mos ardhjes së asnjërit për t’i treguar për teuhidin, se zotimi dhe lutja janë adhurime të cilat nuk lejohet të i drejtohen dikujt tjetër pos Allahut, ky person është mushrik, nuk lejohet të shkohet në xhenazen e tij, nuk i falet namazi, nuk lutet për të, as nuk lejohet të kërkohet falje për të. Nuk i kryhet haxhi kaza e as nuk jepet lëmoshë për të. Këta nuk janë të arsyetuar edhe pse thuhet se atyre nuk u ka ardhur ndonjëri tu shpjegon këto çështje të përmendura, prej shirkut. Ngase argumentet Kuranore janë të qarta, dijetarët gjenden në mesin e tyre. Ata kanë mundësi të pyesin për shirkun e vet, mirëpo ata kthyen shpinën dhe u pajtuan me atë që ishin. (Fetava Eimeti Nexhdije, f.339/3)

Po të arsyetohej injoranti për shkak injorancës së tij atëherë injoranca do të ishte më e mirë se dituria, ngase ajo largon nga njeriu barrën e obligueshmërisë, rehaton zemrën e tij nga vështirësitë. Prandaj robi nuk ka arsye në mos njohjen e dispozitave pasi të arrinë dhe të ketë mundësi të njoh, që njerëzit mos të kenë arsye para Allahut pas dërgimit të Pejgamberëve. (Shafiu, Menthur Fi Kauaid Fekije Zerkeshij f.15/2)

TEKFIRI I DËNIMIT

Ibn Kajimi: Sa i përket çështjes së Filanit apo Alanit prej njerëzve a i’u është ngritur argumenti, këtu nuk mundemi të futemi mes Allahut dhe robërve të tij. Është obligim për robin që të jetë i bindur se ai i cili i bindet ndonjë feje tjetër pos fesë Islame se ai është Kafir dhe se Allahu nuk e dënon askënd vetëm se pas ngritjes së argumentit Pejgamberik, kjo në përgjithësi kurse konkretizimi i takon Allahut, e gjithë kjo është në dispozitat e shpërblimit dhe dënimit (pra dispozita në Ahiret), e sa i përket dispozitës në këtë dunja ajo është sipas pamjes së jashtme, ku fëmijët dhe të çmendurit e kafirave në dunja e kanë dispozitën e përgjegjësve të tyre. (Tarikul Hixhretejn 569-570)

Ibn Tejmije: Në Kuran dhe Sunet, veprat e kafirave tregohen të shëmtuara dhe të këqija edhe para ardhjes së një Pejgamberi. Mirëpo nuk e meritojnë dënimin vetëm se pas ardhjes së pejgamberit (ngritjes së argumentit). (Mexhmu Fetava, 11/676-677)

Abdulatif bin Abdirrahman: Mos ngritja e argumentit nuk i ndryshon emrat sheriatik, përkundrazi emërtohet me atë që e ka emërtuar sheriati, prej Kufrit, Shirkut, Fiskut, me emrin e tij sheriatik, dhe nuk i largohet emri edhe nëse vepruesi nuk dënohet vetëm se pas ngritjes së argumentit. (Minhexh 316)

Ebu Ali Anbari: Fakti që ata jan të paditur nuk pengon që tu jepet emri i shirkut atyre. Vetëm se pse nuk dinë, nuk dmth se aryetohen. Kush bie në shirk (të madh) quhet mushrik. Mirëpo ka dallim mes emrit (tekfirit të emërtimit) dhe zbritjes së vendimit (tekfirit të dënimit), që dmth një njeri që bie në shirk e quajmë mushrik, ndërsa dënimin nuk është detyrë e imja/jona por e udhëheqësve musliman. Qështja e emërtimit (tekfirit) është nga feja se kushdo që bie në shirk e quajmë mushrik edhe nëse është injorant, dhe për këtë është argument fjala e Allahut në suren Teube ajeti 6, sepse nuk ka arsyetim me injorancë në bazën e Akides (besimit). (audio, në shpjegimin e 'Mosarsytimit në shirk të madh me injorancë.')

Ebu Ali Anbari: Më herët përveq tekfirit ndaj votuesve (shirkut të tyre në ligjvënie) edhe i kemi luftuar, pra kemi bërë tekfirin e emrit dhe tekfirin e dënimit. Mirëpo më vonë i bëm vetëm tekfir e nuk e zbritëm tekfirin e dënimit për shkak se në mesin e njerëzve u rrit numri shumë i madh i hoxhallarëve murtedinë të cilët ua kishin përzier këtë qështje popullit të thjeshtë, kishin futur shumë dyshime (shybeh). Dhe kjo ishte pse vetëm i bëm tekfir votuesit (i llogaritnim mushrik, të dalur nga islami) mirëpo nuk i luftuam (nuk zbritëm edhe tekfirin e dënimit) pa ia ngritur argumentin. (Audio, në shpjegimin e tekfirit të dënimit me ngjarjen e votuesve në Sham)

Silsiletu Ilmije, fq. 34: E sa i përket dënimit të tij në këtë botë dhe botën tjetër, kjo është e kushtëzuar me ngritjen e argumentit pejgamberik, sipas mendimit më të saktë të dijetarëve, dhe argument për këtë është fjala e All-llahut (kuptimi): "...E Ne nuk dënuam askë para se t'ia dërgojmë të dërguarin...." dhe fjala e Tij (kuptimi): "Dhe sikur t'i ndëshkonim ata me ndonjë dënim para tij (para se ta shpallim Kuranin), ata do të thonin: "Zoti ynë, përse nuk na çove ndonjë të dërguar që t'iu përmbaheshim fakteve Tua para se të poshtëroheshim e të mjeroheshim" (TaHa, 134)

Ali Hudejri: Duhet patjeter t'i jepet kujdes fjalëve të Muhamed ibn Abdulvehabit, që ai i kritikoj nxënësit e tij për mosdhënien e 'emrit të kufërit' mbi tagutët, por megjithatë emërtimin "tagut" dhe emërtimin "mushrik" ai (Shejkhu) dhe nxënësit e tij ia kanë dhënë këtyre. Kështu që, çdoherë kushtoj vëmendje, që Shejkhu kur flet për mohimin, ai pikërisht mendon për mohimin e 'emërtimit të kufërit' e jo emërtimit si shirk ose emërtimit të (atyre) si mushrik. Dhe do të përsëriten këto fjalë shumë herë, deri sa të kuptohen mirë. Këtu pra fjala bëhet vetëm për mohimin e tekfirit, megjithatë emërtimin Islam ai (Shejkh) nga ata e ka hequr pa asnjë dyshim..." (e paqartë ka qenë për nxënësit e shejkhut a është ngritur apo jo argumenti për t'i konsideruar këta tagut dhe mushrik si kafira që meritojnë dënimin, vrasjen dhe marrjen e pasurisë). (Në librin e tij Risalah Mutemimatuh Kelami Eimetu Davah fi masalati Xhehl fi shirki Ekber, fq 15)

Ali Hudejri: Shejkhu (Abdulvehabi) në metodën e tij kur nuk e emërtuan kafir dikë që i ka bërë shirk Allahut me injorancë, ai e anulonte vetëm realizimin e gjykimit të tij (tekfirin e dënimit - deri sa t'i ngritej argumenti). Nuk e argumentonte islamin e tyre, përkundrazi e argumentonte shirkun e tyre. Ibn Kajimi në 'Tabakat' në faqen 17 për këtë qështje (ata që bien në shirk të madh) sjellë ixhma (pajtueshmëri tek të gjith dijetarët) se ata (që bëjnë shirk të madh) nuk mund të emërtohen/konsiderohen si Musliman. (audio, në shpjegimin mes tekfirit të emrit dhe tekfirit të dënimit)

Ali Hudejri: Njerzit në kohën e injorancës e dinin se shirku është i keq, ende pa iu ardhur ndonjë Pejgamber. (në vazhdim përmend ajetin 47 të sures Kasas dhe e shpjegon si argument për këtë gjë, dhe

përmend disa hadithe për argumentim). Ibn Tejmije tha se “Shumica e selefit dhe pasardhësve janë në mendimin se shirku dhe injoranca që njerzit jetojnë para se të vie pejgamberi ato janë të këqija, mirëpo njerzit e meritojnë dënimin vetëm pasi që të vie një i dërguar i Allahut (dmth argumenti). Mutezilitë thonë se ‘Shëmtimi i shirkut njihet nga mendja dhe për këtë arsye meritojnë dënimin’, e kjo është e kotë. Esharitë dhe disa dijetarë të medh’hebeve thonë se ‘Para pejgamberisë (para ardhjes së argumentit), shirku nuk ka ndonjë vlerë dmth shirku nuk është vepër e keqe’, e edhe kjo është kotë. Ndërsa Ehli Suneti dhe Xhemati thonë se ‘Shirku është vepër e keqe edhe para ardhjes së pejgamberit, mirëpo dënimi meritohet vetëm pas ardhjes së pejgamberit’. Pra ai emërtohet si mushrik ndërsa dënimi (tekfiri i dënimit) i jepet vetëm pas ngritjes së argumentit. (audio, në shpjegimin e kapitullit ‘Shirku është një emërtim i keq dhe vepër e keqe.’)

ASLLU DINI (BAZA E FESË-ISLAME)

Hamed bin Atik: Asllu Dini (baza/themeli/esenca e fesë) e të gjithë pejgamberëve është që ta praktikosh Teuhidin (ta adhurosh Allahun me njëshmëri pa i bërë shirk), të kesh dashuri për të dhe pjestarët e tij, të miqësohesh me ta, ta braktisësh shirkun, t’i konsiderosh pabesimtarë vepruesit e shirkut të madh, t’i bësh tekfir ata, të tregosh armiqësi kundër tyre. Siç thotë Allahu (në Mumtahineh, 4): Me të vërtetë që ka qenë një shembull i shkëlqyer për ju tek Ibrahimi dhe tek ata që ishin me të, kur i thanë popullit të tyre se ’Vërtetë që ne jemi të distancuar prej jush dhe prej gjithçka që ju adhuroni në vend të Allahut, ne ju kemi hedhur poshtë ju dhe ndërmjet nesh dhe jush ka filluar armiqësi dhe urrejtje përgjithmonë, derisa të besoni në Allahun Një të Vetëm’. (Dureru Senijeh, 8/418)

Hamed bin Atik (në komentim të ajetit 4 të sures Mumtehine): Me të vërtetë Allahu këtu i ka dhënë rëndësi distancimit nga mushrikët (që adhurojnë dik tjetër pos Allahut) para distancimit të idhujve (që ata adhurojnë krahas Allahut). (Sebilu Nexhet ve Fikek, fq.12)

Karafij Malikij: Sa i përket bazave të fesë, këtu injoranca nuk pranohet ngase mësimi i akides është obligim. (Furuk, f.149/2) - Mu për këtë Allahu teala nuk arsyetoi injorantin në baza të fesë, sipas ixhmasë së dijetarëve. (Sherhu Tekihul Fusul, f.439)

Sulejman ibn Sahman: Kështu që, secili që nuk e bën tekfir atë që adhuron dikë tjetër krahas Allahut, dhe nuk e mohon atë i tilli nuk është musliman në të vërtetë dhe këtij nuk i bën dobi fjala ‘la ilahe il-lAllah’, dhe adhurimi ndaj Allahut me sinqeritet në të gjitha llojet e adhurimeve. Tekfiri mbi atë që e lë (adhurimin me sinqeritet ndaj Allahut), dhe mohimi i shirkut dhe pasuesve të tij (ehlu-shirk), dhe tekfiri mbi atë që e vepron shirkun, kjo është prej aslu-dini-Islam (baza e fesë Islame) mbi të cilën bazohet (ndërtohet Islami). (Exhvibeh fi Takfir Kafir)

Abdurrahman bin Hasan: Të gjithë dijetarët e së kaluarës (selefët) dhe ata që erdhën pas tyre (halefët), prej sahabëve, tabi'inëve dhe imamëve dhe i gjithë ehli suneti janë pajtuar se njeriu nuk mund të jetë musliman, përpos me lëshimin (braktisjen) e shirkut të madh, mohimi (distancimi) nga ai (shirku) dhe nga bërësi i tij (shirkut), dhe urrejtja ndaj tyre, armiqësia ndaj tyre sipas mundësive dhe fuqisë dhe të drejtuarit e të gjitha veprave sinqerisht vetëm për Allahun. (Dureru Senijeh, V.11, fq.545-546 dhe 2/204, në Fetava Eimeti Nexhdijeh, V.2, fq.287 dhe në Ihtisar fq.146)

Muhamed ibn Abdulvehabi: Themeli i Dinit Islam (Asllu Dini – Baza e Fesë) dhe shtyllën e tij e përbëjnë dy gjëra. (E para:) Urdhëresa në adhurimin e Allahut të Vetmin që nuk ka rival, nxitja në këtë, miqësimi

(muvalah) përshkak të këtij themeli dhe tekfiri mbi atë që largohet nga kjo. (E dyta:) Tërheqja e vërejtjes nga shirku në adhurimin e Allahut, ashpërsia, armiqësimi, kundërshtimi, (muadah) për shkak të saj dhe tekfiri mbi atë që e vepron këtë. Ata që i kundërvihen kësaj janë shumica, por kundërshtarët më të rreptë janë këta:
1.) Ata që i kundërvihen në të gjitha.
2.) Ka nga ata që i bëjnë ibadet vetëm Allahut, por nuk e kanë mohuar shirkun dhe nuk i kanë urrejtur ata (mushrikët) që e veprojnë atë (shirkun).
3.) Këtu hyjnë edhe ata që u kundërvihen, por nuk i bëjnë tekfir (mushrikët).
4.) Prej tyre janë edhe ata që nuk e duan Teuhidin, por edhe nuk e urrejnë.
5.) Ka prej tyre që i kanë bërë tekfir (muvahidët), përshkak të nënçmimit të njerëzve të tyre të mirë.
6.) Prej tyre janë ata që nuk e urrejnë shirkun dhe nuk e duan.
7.) Prej tyre janë edhe ata që nuk e kanë kuptuar shirkun dhe nuk e kanë mohuar.
8.) Në këtë hyjnë edhe ata që nuk e kanë kuptuar Teuhidin dhe nuk e kanë mohuar.
9.) Këtu bëjnë pjesë (-dhe ata janë më të rrezikshmit prej të gjitha llojeve-) ata që praktikojnë Teuhidin, por nuk e kanë kuptuar rëndësinë (domethënien) e vërtetë dhe dobinë e Teuhidit dhe nuk i urrejnë ata që e kanë lënë atë edhe nuk i bëjnë tekfir ata (mushrikët)...
10.) Prej tyre janë ata që e kanë lënë shirkun dhe e kanë urrejtur, mirëpo nuk e kanë kuptuar realitetin e dëmit të tij (rrezikun e shirkut) dhe as që u kundërvihen atyre që e veprojnë atë dhe nuk i shpallin kafira ata (mushrikët). (Dureru Senijeh, 2/202-204)

Themelet (bazat) e fesë Islame ndahen në dy kategori: Kategoria e parë: 1-Urdhërimi në ibadet ndaj Allahut të vetëm (Pa i shoqëruar asgjë), 2-Nxitja në Adhurimin e Allahut, 3-Miqësimi për hir të Allahut (Ata të cilët nuk i shoqërojnë shokë Allahut, ata duhet t'i duam për hir të Tij), 4-Ta shpallësh jomusliman personin që e le fenë e Allahut. Kategoria e dytë: 5-Ndalimi nga Shirku, që i bëhet Allahut në adhurim, 6-Tregimi i realitetit të shirkut dhe zmadhimi i tij, 7-Armiqësimi për hir të Allahut, 8-Nxerrja nga feja (tekfiri) për atë që e vepron shirkun. (Mexhmuatu Risail ve Mesail Nexhdije 289/4 dhe në Dureru Senijeh 545/11 dhe 338/8)

Silsiletul Ilmije, fq.29-30-31-32-33: Nga këtu kuptojmë se, nuk është kusht ngritja e argumentit për gjykimin në kufër mbi atë që nuk e ka realizuar atë (Aslu Dinin), pra e gjykojmë në kufër atë i cili nuk e ka realizuar Aslu Dinin pa marrë parasyshë është ngritur ose jo argumenti në atë person. Deklarojmë edhe njëherë, se në këto çështje nuk arsyetohet askush me injorancë, pra në Aslu Din, për shkak se kjo dituri është e domosdoshme dhe e vendosur në natyrshmërin dhe mendjen e njeriut. Kush e prish Aslu Dinin ai është mushrik, mirëpo dënimi i tij në këtë botë dhe botën tjetër është i kushtëzuar në ngritjen e argumentit pejgamberik (nuk dënohen para ngritjes së argumentit)…Pra shirku e prish Aslu Dinin dhe e asgjëson atë. Kuptimi i shirkut sheriatikisht: T'i bësh ortak Allahut në Rububije, Uluhije dhe Esma ve Sifat (Emrat dhe Cilësitë e Tij)…E sa i përket injorantëve prej mushrikëve pas ardhjes së Pejgamberit prej atyre që përkatësohen në Islam dhe të tjerëve, me të vërtetë çështja e tyre është edhe më e rëndë, për shkak se në shumicën e rasteve ata i kaploi injoranca për shkak të kthimit të shpinës (mos interesimit) mesazhit të Pejgamberit, kurse vetë mos interesimi për fenë është kufër, e si është puna nëse kësaj i shtohet edhe shirku?...Argumentet për mos arsyetim me injorancë në shirk të madh që e prish Aslu Dinin janë shumë: (Kuran: Araf, 30 – me tefsir nga Taberiu) dhe (Kuran: Kehf, 103-104 – me tefsir nga Taberiu)

Feuzani (nw pytjet): (Ne e dim dhe kemi mësuar se 'la ilahe il-lAllah' i ka dy shtylla, mohimin dhe pohimin?) Po. (E dim se një person nuk mund të jetë muvahid/musliman përveq se duke i bërë tekfir mushrikët dhe pastaj të besoj Allahun, dhe e dimë që tekfiri i mushrikëve është nga Aslu Dini?) Po. (Disa njerëz kan thën se tekfiri i mushrikëve nuk është prej Aslu Dini?) Kushdo që nuk e bën kafirin kafir ai nuk është musliman. Thuaju atyre (që thonë se tekfiri i mushrikëve nuk është prej Aslu Dinit) se fjalët e tyre janë të kota. (Sipas Muhamed ibn Abdulvehabit, a ka dallim mes atij që nuk i bën tekfir Jehudët e të Krishterët, dhe atij që nuk i bën tekfir adhuruesit e varrezave?) Jo (Dmth e njëjtë. Sepse ka njerëz që thonë se ka dallim?) Lërini ata. Mos debatoni me ta. Ata janë injorant dhe njerëz të së kotës. (Ata thonë për adhuruesit e varreve se duhet tia ngritim argumentin personit specifik?) Përmirsoni ose lërini ata. (A duhet të falemi pas tyre?) Nëse nuk e bëjnë tekfir kafirin atëhere jo. (Ka njerëz që i arsytojnë mushrikët, të cilët ne nuk i njohim si muvahida/musliman deri sa ta bëjnë tekfir mushrikun. Por ky peson mund të thot se 'Unë nuk i bëj tekfir deri sa t'i ngritet argumenti'?) Lëreni këtë person, mus u fal pas tij. (Audio, përgjigjje në pytjet për tekfirin a është prej aslu dini, duke përfshirë edhe mushrikët që përkatësohen në islam)

SHIRKU NJIHET ME FITRA (NATYRSHMËRI)

Kuran (Rrum, 30): Pra, ktheje fytyrën tënde (o Muhamed) drejt fesë së pastër islame Hanife (mos adhuroni askënd përveç Allahut të vetëm) Fitra e Allahut (d.m.th. monoteizmi islamik i Allahut), me të cilën Ai e ka krijuar njerëzimin. Asnjë ndryshim le të mos ketë në krijimin e kësaj natyrshmërie (d.m.th. Feja e Allahut Monoteizmi Islam), kjo është feja e drejtë, por shumica e njerëzve nuk e dinë.

Hadith: Çdo fëmijë lindë në fenë islame. Pastaj prindërit e tij e bëjnë atë çifut, të krishterë ose politeist. (Dikush tha: "O Pejgamber, e ata që vdesin më parë, prindërit e tyre i konvertojnë ata?") Ai tha, "Allahu e di më së miri se çfarë do të kishin bërë (nëse do kishin mbijetuar). (Buhariu, 6599 dhe Muslimi, 2658)

Ibn Tejmije: Emri i mushrikut është konfirmuar para shpalljes, sepse ai (mushriku) ka bërë shirk dhe i bëri të barabartë zotrat e tjerë me Allahun. (Fetava, 20/37-38)

Ibn Kajimi: Ata që kanë vdekur në shirk para ardhjes së Pejgamberit janë në zjarr të xhehnemit, kjo ngase ndalesa e shirkut dhe kërcënimi për të ishte diqka e njohur nëpër të gjith të dërguarit e Allahut, e cila ishte përcjellë nëpër të gjith popujt. Allahu ka argumentuar me argument të plotë mbi mushrikët në qdo kohë dhe sikur asnjë argument mos ta dërgonte përveq asaj që njeriu është i krijuar në natyrshmërinë e tij prej njësimit të Allahut në teuhidin Rububije (adhurimi ndaj Allahut në veprat që i takojnë vetëm Atij) i cili thërret në teuhidin Uluhije (adhurimi i Allahut me ibadete/adhurime) dhe e obligon atë dhe se nuk mund të besohet në një natyrshmëri të pastër e mendje të shëndoshë që të jen dy zota. (Zadul Mead, 3/588)

Ibn Kajimi: E qka mund të ketë të saktë në mendje nëse në të nuk ka dituri për shëmtueshmërinë e shirkut. Dituria për shëmtueshmërin e shirkut është qështje e padiskutueshme dhe domosdoshmërisht njihet me mendje të shëndoshë. (Medarixhu Salikin, v.1, fq.253)

Ibn Kajimi: Në qoftë se mirësia e teuhidit dhe shëmtimi i shirkut nuk janë të njohura me logjik (të shëndoshë) dhe të vendosura në natyrshmërinë (e njerëzve) atëhere logjika nuk ka siguri dhe bindje për asnjë qështje. Me të vërtetë kjo qështje është prej qështjeve të padiskutueshme dhe më të qarta që Allahu i ka vendosur në logjikën e njeriut dhe në natyrshmërinë e tyre. (Medarixhu Salikin, v.3, fq.455)

“NGRITJA E ARGUMENTIT”

Ibn Kajimi: Kusho që vdiq si mushrik, ai është në zjarr, edhe nëse kjo ishte para misionit (të Pejgamberit), sepse mushrikët e ndryshuan Hanifijen dinin e Ibrahimit dhe e kryen e zëvendësuan me shirk. Ata nuk kishin asnjë provë nga Allahu për ta bërë këtë, dhe shëmtia e kërcënimet e tij ishin të njohura nga të gjith të dërguarit, nga i pari deri tek i fundi. Lajmi për dënimin e Allahut ndaj popullit të tij ishte përhapur dhe folur në mes të popujve të ndryshëm, shekull pas shekulli, kështu që huxheja (argumenti) i Allahut vendosej mbi mushrikët në qdo kohë. E edhe sikur të ishte vetëm ajo që Ai kishte vendosur tek robërit e Tij nga teuhidi i rububijes së Tij (ashurimin e Allahut në veprat e Tij) që kërkon teuhidin e ilahijetit të Tij (adhurimin me ibadete ndaj Allahut) dhe se është e pamundur në fitran (natyrshmërinë) dhe aklin (mendjen) e qdo personi që të ketë diqka tjetër adhurimi me Të (pra kjo do të ishte e mjaftueshme), edhe pse Ai nuk e ndëshkon vetëm në bazë të fitres së vendosur. Megjithatë thirrja e të dërguarve për teuhid ishte e njohur për njerzit në tokë dhe mushriku meriton dënimin për shkak të kundërshtimit të thirrjes së të dërguarve. Dhe Allahu e di më së miri. (Huda, v.3, fq.685)

Ebu Batin: Sa i përketë fjalëve të Sheikhut (Ibn Tejmijjes), se Ibn Tejmijje mendon se kush bënë vepër të shirkut nuk lejohet të deklarohet mushrik apo kafir para se t’ia shpjegojmë (t’ia ngritim argumentin), atëherë Sheikhu këto fjalë nuk i ka thënë sa i përketë shirkut të madh, ibadet dikujt tjetër pos Allahut apo veprave tjera të kufrit të madh. Ai i ka thënë këto fjalë vetëm në lidhje me gjërat më pak të njohura, ashtu siç kemi cekur nga fjalët e tij. (Dureru Senijeh, V. 10/228-390)

Muhamed ibn Abdulvehabi: Kush nga ithtarët e xhahilijetit ka vepruar me islam dhe është shmangur nga shirku, ai është musliman. Sa i përket atyre që adhuruan idhuj, vdiqën në këtë para se të shfaqet kjo fe, ky person nga jashtë është në kufër edhe nëse ka mundësi që të mos i është ngritur argumenti i pejgamberisë dhe nuk ka pasur kush t’ia tërheq vëmendjen, ngase ne gjykojmë nga jashtë, e sa i përket dispozitës së brendshme kjo i takon Allahut. (Dureru Senijeh, fq.333/1)

Komisioni i fetfave: Atij të cilit i ka arritur thirrja në këtë kohë, argumenti vetëm se i është ngritur. Atij të cilit thirrja nuk i ka arritur, ai nuk konsiderohet se i është ngritur argumenti siç ka ndodhur në kohët e mëhershme. (Fetava Eimeti Nexhdije, 30-31/2)

Ibn Bazi: Sa i përket atij të cilit i ka arritur Kurani apo i ka arritur dërgimi i Pejgamberit, dhe pastaj nuk i është përgjigjur thirrjes, argumenti i është ngritur, siç tha Allahu (në Enam, 19): “Thuaj, cili send ka dëshminë më të madhe, thuaj, Allahu është dëshmues mes meje e jush, e mua më është shpallur ky Kuran që me të tju tërheq vërejtjen juve dhe atij që i komunikohet (dhe të gjithë atyre që vijnë pas jush deri në ditën e kiametit). Ju po dëshmoni se pos Allahut ka edhe zota të tjerë a, thuaj, Unë nuk dëshmoj, Ai është vetëm një Zot dhe unë jam i pastër nga ajo që ju i shoqëroni.” Dhe Allahu tha (në Ibrahim, 51): “Ky (Kurani) është kumtesë për njerëzit, që me të, të këshillohen dhe të dinë se Ai është vetëm një Zot, dhe që t’i këshillojë ata që kanë mend.” (Fetava Ibn Baz, 282/2)

KUR MUND TË MBETESH MUSLIMAN NËSE NUK E BËNË TEKFIR NJË MUSHRIK!?

Nëse nuk ia di gjendjen reale-momentale të tij:

-Nëse nuk ke ndëgjuar asnjëherë për atë (personin që ka bërë shirk të madh)

-Nëse nuk di për të se kush është (nuk je marrë asnjëherë me të)

-Nëse nuk ia di besimin/veprën e tij

-Nëse nuk beson në atë qfarë thuhet për të (beson se është shpifje apo se nuk ka dëshmitar për të, apo se ata dëshmitar nuk jan të besueshëm, apo se informata nuk është e vërtetë sepse nuk është e plotë)
-Nëse beson se ai është penduar nga shirku (i madh), apo se kjo i është mveshur atij pas vdekjes së tij
-Apo se ai ishte nën ikrah (nën dhunë) kur e ka bërë shirkun (e madh), apo ndoshta nën ndikimin e alkoholit, apo kishte lapsuz (përzierje e fjalëve pa dashje, sikurse hadithi për robin në shkretëtirë që tha "Unë jam Zoti yt, e Ti je Robi im." pra u ngatërrua pa dashje nga gëzimi i madh për gjetjen e devesë)
-Apo se kjo është një sajim/montim bashkohor (teknologjik)

Ibn Tejmije: Kushdo që nuk ia di gjendjen (njohjen e realitetit) Ibn Arabiut dhe e mendon se ai është musliman ose edhe evlija, atëhere ai është i arsyetuar (sepse nuk ia gjendjen e tij). (Mexhmu Fetava)

Ibn Tejmije: Kushdo që ka mbetë injorant ndaj gjendjes së tyre (Keramitëve që përkatësoheshin në islam edhe pse vepruan kufër dhe shirk) nuk bëhët tekfir (përderisa nuk e njeh këtë gjendje tyre). (Fetava)

Ali Hudejri: Nëse njëri nga avami (njerzit e thjesht) nuk ka informata se në librat e Ibn Arabijut ka shirkijate dhe ateizëm, dhe e mendon atë si Musliman, ky është i arsyetuar me mosnjohjen e tij (ndaj gjendjes së ibn Arabiut). Poashtu grupi i Junusit. Ata nga jasht ishin zahida (asketa, të përkushtuar ndaj fesë) mirëpo nga Brenda ishin zindika (heretika, kundër bazave të fesë islame). Kushdo që ua din (gjendjen) zindikllëkun dhe ateizmin e tyre e pas kësaj i konsideron musliman, atëhere i tilli bëhet kafir. Ndërsa kush i sheh ata duke fal namaz dhe nuk e di gjendjen (e vërtetë) të tyre e mendon se jan musliman, atëhere arsyetohet (me mos njohje të gjendjes). (audio, në shpjegimin e anuluesit të tretë)

EHLU FITRA (NJERËZIT QË NUK KAN DËGJUAR PËR ISLAMIN)

Is´hak bin Abdurrahman: Ibn Kajimi thotë se "Ekziston ixhma sa i përket Ehlul Fitras dhe atyre të cilëve thirrja nuk u ka arritur se nuk mund të konsiderohen muslimanë dhe nuk bien në atë kategori të njerëzve që është lejuar të quhen musliman dhe për ata nuk guxon të kërkohet falje. Dijetarët janë ndarë për ta vetëm në lidhje me dënimin e tyre në ahiret. (Tekfir Muajen, fq.43)

Ibn Tejmije: Emrat dhe gjykimet ndahen përpara ngritjes së argumentit, mirëpo ato bashkohen pas ngritjes së argumentit. (Mexhmu Fetava, V.20/37). Ky rregull e ka kuptimin se ti mund ta emërtosh dikënd që ka rënë në shirk të madh me emrin mushrik, edhe pse personit në fjalë nuk i ka arritur argumenti, mirëpo nuk mund të thuash se ky person do të jet në zjarr, kjo për shkak se mbërritja e argumentit është pengesë për dënimin me zjarr në ahiret, mirëpo nuk është pengesë nga emërtimi e tij si mushrik ose të zbatosh me atë të gjitha rregullat dhe dispozitat e murtedit. Këtë rregull e ka treguar Ibn Tejmije në "Mexhmu Fetava" 20/37-38. Mirëpo e gjitha kjo ka të bëjë me 'Ehlu Fitran' të cilëve nuk i ka ardhur shpallja fare, nuk kanë dëgjuar as për Kuranin as Pejgamberin, e për këta themi në mendimin më të saktë tek dijetarët se njerëz të tillë do të sprovohen në ditën e kijametit, mendim ky të cilin e ka zgjedhur Ibn Tejmije, Ibn Kajimi, Ibn Kethiri etj. Ndërsa për ata që nuk duan të mësojnë fenë dhe tregohen neglizhentë ndaj mësimit të teuhidit dhe shirkut e pastaj vdesin në shirk, këta janë mushrikin dhe meritojnë zjarrin në ahiret, e këtë e ka përmend Ibn Kajimi në librin e tij "Tarikul Hixhretejni" fq.724, kur ka folur për njerëzit që pasojnë verbërisht baballarët dhe paraardhësit e tyre në shirk.

NGJARJA MES OMERIT DHE EBU BEKRIT (NË FITNEN E ZEKATIT)

Ixhmaja për luftimin e lënësit të Zekatit: Ibn Bettal (Buhariu, v.3, fq.391), Ibn Abdulberri (Estidhkar, v.3, fq.214), Ibn Kudame (Mugnij, v.2, fq.427), Ibn Tejmije i cili tha se ”Jan pajtuar të gjith sahabët dhe dijetarët pas tyre për luftimin e Lënësve të Zekatit, edhe pse ata i falnin pes kohët e namazit dhe agjëronin ramazanin. Dhe ata nuk kshin ndonjë dyshim të lehtë dhe për këtë arsye ishin murtedinë (fe-lëshues), dhe ata (lënësit e zeqatit) luftohen për shkak që e ndaluan atë (zekatin), edhe pse e pranonin obligueshmërinë e saj, ashtu siq ka urdhëruar Allahu.” (Mexhmu Fetava, v.28, fq.519) etj.

Ibn Tejmije: Sahabët nuk than a po pranon ti obligimin e zekatit ose a po mohon obligimin e tij. Kjo nuk është transmetu nga halifet e as nga sahabët, por Ebu Bekri i tha Omerit, “Pasha Allahun do t’i luftoj ata që bëjnë dallim mes namazit dhe zekatit sepse zekati është e drejta që i takon pasurisë. Betohem në Allahun se sikur ata të mos japin qoftë edhe një kapistër (litar qafe për mbajtje/tërheqje të kafshëve) duke qenë se e kanë dhënë në kohen e Pejgamberit, unë do t’i luftoj për këtë gjë.” (Mufid Mustefid fi Kufri Tarik Teuhid, fq.156)

Hatabi (në shpjegimin e hadithit të Ebu Hurejres në Sahih Muslim): Murtedinët (fe-lëshuesit) në kohën e Ebu Bekrit ishin dy grupe. Grupi i parë që dolën nga feja islame dhe u kthyen në kufër, për të cilët e ka fjalën ebu Hurejra në hadith. Dhe Grupi i dytë, që bën dallim mes namazit dhe zekatit që mohuan obligimin e zekatit dhe dhënien e tij tek halifja (Ebu Bekri, udhëheqësi i muslimanëve), pastaj kishte që ndaluan zekatin. Dhe kishte që nuk ndaluan zekatin pra pranonin obligimin dhe dëshironin ta jepnin zekatin, mirëpo udhëheqësit e tyre i ndaluan nga kjo dhe ua morrën zekatin atyre, sikurse që ishin Benu Jerbu. Ky grup mblodhën zekatin dhe deshën ta dërgojnë tek Ebu Bekri (halifja/udhëheqësi i muslimanëve) mirëpo nga kjo i ndaloi ibn Nuvejrah i cili e ndau mes tyre. Dhe kjo ishte qështja për të cilën u paraqit hilafi (mospajtimi), dyshim që u paraqit tek Omeri, i cili pas debatit me Ebu Bekrin u largua nga ky dyshim. (Dureru Senijeh)

Ebu Bekri e bëri të lejueshme luftën ndaj atyre që nuk e mohonin obligueshmërinë e zekatit mirëpo nuk e dhanë atë (zekatin). Pra Omeri debatoi për këtë grup (sa i përket vrasjes/luftimit), e jo për ata të cilët e mohuan zekatin (sepse për këtë nuk kishte dyshim as në riden/felëshimin as në dënimin e tyre) e as për pasuesit e Musejlemes (gënjeshtarin) apo të tjerët që pretenduan se jan Pejgamber. Pra Omeri debatoi me Ebu Bekrin për grupin që e pranuan obligimin e zekatit dhe deshën ta dhajnë atë tek Ebu Bekri, mirëpo prijësi i tyre i ndaloi, e këta (ky grup) mandej nuk reaguan asgjë.

Mospajtimi ishte në dënimin/vrasjen e tyre e jo në tekfirin e tyre. Dhe kjo nuk ka të bëj me bazën e fesë (asllu dinin) e me tekfirin e atyre që bëjnë shirk të madh.

DYSHIMI PËR ‘SEXHDEN’, SHPIFJEN NDAJ ‘MUADHIT’

Hadithet/ transmetimet, që nuk tregohet se Muadhi i ka rënë në sexhde Pejgamberit: Ahmedi (4/19298, 16/21884-21885), Abdurrezaku (20596), Taberaniu (Kebir, 20/90), ebi Shejbe (Musnef, 6/17294)

Hadithet/ transmetimet, që përmendet sexhdeja e përshëndetjes: Hakimi (4/172)

Hadithet/ transmetimet që janë të dobta dhe nuk përmendet sexhdeja: Bezari (1470) dhe (1419, 1468), Taberaniu (8/7294), (5/5117) dhe (5116)

Hadithet/ transmetimet që nuk është përmendur Muadhi: Taberaniu (Eusat, 7/7433)

Hadithet/ transmetimet që tregojnë se Muadhi nuk është kthyer nga Jemeni vetëm se pas vdekjes së Pejgamberit: ibn Haxheri (Fet'hul Bari, 3/419)

Për Kasim ibn Shejben (si një ndër transmetuesit në zingjirin e hadithit), e kan bërë të dobët: Jahja ibn Said Katan, Ebu Hatim Razi (thot se hadithet e tij jan kontradiktore), Dhehebiu (në Kashif thot se është e diskutueshme), etj

Shkëputja në zingjir, siq tregon edhe Ahmedi (në musnedin e tij, 4/381) dhe tjetri se njëri ndër transmetuesit (ebu Zubjani) se nuk e ka ndëgju direkt prej Muadhit.

Në siren (biografia e Sahabëve) e Dhehebiut tregohet se Muadhi nuk udhëtoi në Sham përveqse në kohen e Hilafetit (udhëheqjes) së Omerit

Kishte të atillë që thanë se sexhdeja e respektit nuk nënkupton vendosjen e kokës në tokë, mirëpo vetëm një përkulje e saj si përshëndetje: Begaviu, Kurtubiu etj.

Pra: 1-Hadithet jan të dobëta (dmth e vërteta është se kjo nuk ka ndodhur), 2-hadithet (edhe pse të dobëta) tregojnë për sexhden e përshëndetjes/respektit, e kjo nuk është kufër por haram (sexhdeja e adhurimit ka qenë gjithmonë e ndaluar dhe kufër, kurse sexhdeja e respektit ishte e lejuar në sheriatet e mëparshme psh familja e Jusufit i ranë atij në sexhde si shenjë respekti, melekët i ranë Ademit, etj, mirëpo në sheriatin e Pejgamberit Muhadmedit u ndalua sexhdeja e respektit, dhe kjo është haram nëse dikush e bënë), 3-Dijetarët thanë se sexhdeja në këtë ajet ka për qëllim sexhden e nderimit/respektit (Kuran: Bekare, 34) "Dhe kur u tham Melaikeve, bini në sexhde (respekti) për Ademin…", si Sheukani, ibn Tejmije (Mexhmu Fetava, v.4, fq.30), (shiko tefsirin e Sadit, fq.40), etj, gjithashtu ibn Kethiri (tefsiri i tij, 4/353) i cili përmend edhe sexhden ndaj Jusufit (Kuran: Jusuf, 100) "…dhe i ranë në sexhde (respekti/nderimi)…" dhe thotë se kjo ishte e lejuar deri në sheriatin e Isës.

Abdulaziz bin Abdulatif: Është e ditur se sexhdeja e adhurimit është e ngritur mbi nënshtrim, përulje dhe pranim, dhe madhërim për Allahun një, kjo është prej Teuhidit për të cilën është pajtuar thirrja e Pejgamberëve, dhe se nëse kjo bëhet për dikë tjetër pos Allahut është Shirk. Mirëpo nëse dikush prej robërve i bën sexhde babait apo mësuesit apo të ngjashëm me ta, dhe e ka për qëllim përshëndetjen dhe respektin, atëherë kjo është prej Harameve përveq Shirkut, e nëse me këtë e synon nënshtrimin, afrimin apo përuljen për të, kjo është prej Shirkut. (Navakidu Iman Kaulije ve Amelije, fq.278)

Muhamed bin Ibrahim: Përulja në përshëndetje është Haram, nëse është për qëllim përshëndetja, kurse nëse është për qëllim adhurimi atëherë është Kufër. (Fetva ve Raseil, 1/109)

DYSHIMI ME NGJARJEN E 'DHATU ENVAT'

Ibn Tejmije, ishte prej atyre dijetarëve që këtë veprim nga të rinjtë që sapo kishin hyrë në islam, pra kërkimin e pemës "Dhatu Envat" (për pushimin nën të), e konsideroi se është prej përngjasimit i cili nuk ka të bëj me kufër, por ka të bëj me ndërprerjen e mjeteve dhe rrugëve të cilat mund të dërgojnë në shirk, dhe se ky kërkim nuk ishte kërkim i shirkut. (Iktida Siratul Mustekim, fq.314)

Abdulvehabi, nuk e konsideroi prej shirkut të madh, dhe tha se kjo ndalesë e Pejgamberit ishte për të penguar rrugën e cila shpie në shirk (Fet'hul Mexhid, fq.141)

Ibn Tejmije dhe Muhamed ibn Abdulvehabi: Pejgamberi e urrejti (i kundërshtoi) atë shkaku i përgjasimit të tyre me kafirat/mushrikët, që të mirret pema për tu strehuar (nga dielli) e t'i varin shpatat e tyre në të. (Dureru Senijeh 10/168, Akidetul Muvahidin fq.264 dhe Xhamiul Ferid fq.295)

Sheukani: Sahabët nuk kan patur për qëllim që ta adhurojnë atë pemë, ose të kërkojnë prej saj sikurse kërkojnë kuburijët prej banorëve të varrezave. (Deru Nadir Sheukani)

Feuzani: Prej tyre nuk ndodhi shirku, por kërkuan leje që tu bën atyre Dhatu Envat, sa i përket atij që bie në shirk, ai gjykohet me atë si mushrik, ngase kjo është prej qështjeve të qarta. (në shpjegimin e dyshimit për Dhatu Envat)

Rregull: Përngjasuesi (grada e tij) duhet të jetë më e lartë (më e fortë) se përngjasuesi. (këtë e thonë si Ibn Kajimi, Kermaniu etj)

Sahabët (e rinj në islam) me kërkimin e një peme (dhatu envat) u përngjasuan me kërkesën e popullit të Muses, por nuk kërkuan të njëjtën gjë dmth adhurimin (shirkun e madh) mirëpo vetëm strehimin (nga Dielli) dhe varjen e shpatave (përgjat pushimit) dmth përngjasimin. Ata vetëm se kishin thënë (siq erdhi në hadith) se "ne sapo e kishim lën mosbesimin" dmth kjo ishte një gjë e ditur për ta. Kjo (ngjarje me përngjasim) është e njëjtë sikurse me hadithet "Deponuesi i alkoholit është sikurse adhuruesi i idhujve" apo "A më barazove mua me Allahun". Pra Pejgamberi deshi që tua mbyllte njerëzve rrugët për tek shirku i madh.

Pejgamberi erdhi me ndalimin e shirkut dhe tekfirin e mushrikëve, e si mund tu fshihet kjo sahabëve, ku një gjë e tillë nuk iu fsheh mushrikëve!?

DYSHIMI ME QËSHTJEN E 'NAMAZIT'

Namazi është obligim dhe jo nga baza e fesë. U obligua më vonë sikurse shumë qështje tjera të cilat u bënë obligim të kryhen apo që u ndaluan. Baza e fesë dhe obligimi dallojnë, sepse baza e fesë (aslu dini) ishte i njëjtë tek të gjith Pejgamberët, ndërsa sheriati (ligji – obligimet dhe ndalesat) dallonin ndërmjet tyre. Kishte nga muslimanët që vdiqën pa falur namaz sepse ende nuk ishte bërë obligim.

Ibn Tejmije: Por ka prej njerëzve të cilët mund të jenë injorant sa i përket disa ligjeve, dhe nuk gjykojmë me kufër mbi ndonjërin prej tyre, derisa nuk i paraqitet argumenti, "Të dërguar që ishin lajmgëzues e kërcënues, ashtu që pas dërgimit të dërguarve njerëzit të mos kenë fakt/arsyetim para Allahut…" (Kuran: Nisa, 165) dhe "...Ne nuk dënuam askë para se tia dërgojmë të dërguarin." (Kuran: Isra, 15). Kështu që nëse personi hynë në islam dhe nuk e di se namazi është vaxhib (detyrë) mbi të, apo nuk e di se alkoholi është i ndaluar, nuk bën kufër për shkak mosbesimit së kjo (namazi) është e detyruar apo ajo (alkoholi) është e ndaluar, dhe nuk dënohet derisa nuk i paraqitet argumenti. (Mexhmu Fetava, 11/406)

Sa i përket hadithit që namazi është mes kufrit dhe shirkut, pse nuk doli askush nga tre gjeneratat e para dhe prej muslimanëve pas tyre (përveq ndonjë "dijetari/hoxhe" bashkohor) që ta përmendin këtë hadith si argument për arsyetim në shirk të madh?! A asnjëri prej tyre nuk kishte dëgjuar, apo nuk guxonte të fliste se po të fliste i binte se do ishte kundër ixhmas, apo u iku ky hadith, apo qka tjetër mund të ketë!?

DYSHIMI ME ‘MURXHIAT’

Murxhiat kanë thënë se veprat e jashtme të gjymtyrëve (si psh: namazi, haxhi, agjërimi etj), lënia e mëkateve dhe e obligimeve tjera, nuk janë pjesë përbërëse e imanit, por që ato vetëm se e plotësojnë imanin. Për këtë arsye murxhiat nuk e bëjnë tekfir një person i cili e ka teuhidin (është distancuar nga shirku dhe mushrikët) por nuk vepron asnjë vepër të jashtme nga adhurimet. Kjo ishte arsyja përse Selefët i kanë kritikuar dhe i kanë quajtur si ”grup të devijuar”. Ehli Suneti thotë se vepra është nga imani, dhe nuk ka iman pa vepra të jashtme të gjymtyrëve. Pra ihtilafi (mospajtimi) ka qënë në çështjet degëzore të besimit dhe nuk mund të gjeshë në ndonjë libër se murxhiat (e hershëm të vërtetit, jo këta bashkohor që vetëm emri iu atribohet) nuk i kan bërë tekfir ata të cilët kan bërë shirk të madh. Gjithashtu nuk mund të gjesh prej selefit se ndonjë prej tyre të kenë thënë se murxhiat i arsyetojnë mushrikët me injorancë në shirk të madh.

PYETJE PËR MEDITIM
(PËR ATË QË INTELEKT KA, E TË VËRTETËN SINQERISHT KËRKON)

Që ta quash/konsiderosh një njeri mushrik, ai duhet të bëj shirk të madh e jo shirk të vogël. Fjala “mushrik” është vendim i Allahut për secilin që është zhytur në shirk të madh, apo jo!?

Si mund të jetë një person edhe mushrik (jobesimtar) edhe musliman (besimtar) apo anasjelltas!?

Vet fakti se ata e thonë shehadetin kjo është ngritje e argumentit, apo që kanë ndëgjuar për Islamin, Kuranin e Pejgamberin!

Nëse ai njeri i cili ka jetuar në kohrat e Fitres, të cilëve nuk u ka arritur thirrja dhe ata kanë vdekur në xhahilijet dhe nuk janë arsyetuar, edhe pse nuk u ka arritur atyre islami, Kurani dhe Suneti, fjala e Allahut dhe Pejgamberit të tij, e nëse pra, këtyre nuk u ka arritur thirrja dhe nuk janë arsyetuar me xhehl, e kush do të arsyetohet me injorancë pas tyre!?

Nëse ai i cili përkatësohet në islam nuk bën kufër kur ai bën shirk të madh ngase ai është (apo duhet konsideruar) musliman apo se ai thot “la ilahe il-lAllah”, falet dhe vepron atë dhe këtë, atëhere pra shirku dhe adhurimi i idhujve nuk paskan asnjë ndikim!

Përse nuk ka asnjë argument sheriatik (ajet, hadith apo ixhma) dhe se askush prej Dijetarëve të Teuhidit të Ehli Sunetit dhe Xhematit nuk e ka bërë këtë ndarje, mes përkatësimit në islam dhe mospërkatësimit!?

A ia keni ngritur argumentin ndokujt prej atyre që bëjnë shirk të madh!? Nëse jo atëhere si arsyetohen ata kur kanë ndëgjuar për islamin, jetojnë në mesin e muslimanëve dhe shenjave të islamit, madje praktikojnë një pjesë të islamit dhe përkatësohen në të!? Nëse po, atëhere sipas dyshimit tuaj se ka arsyetim me injorancë në shirk të madh, a nuk kishte me qenë më mirë që mos tiu ngritej fare argumenti pasi që ata do të arsyetoheshin më lehtë me injorancë (gjithnjë sipas mendimit tuaj të gabuar)!?

Si ka mundësi të prishet ixhmaja, madje në qështje të teuhidit të akides e cila gjithmonë ka qenë e njëjtë tek të gjith Pejgamberët!? Dhe qfar pasoja mund të sjellë kjo fjalë edhe pse e kotë, tek grupet tjera devijuse bashkohore (të dalura nga feja/islami), të cilat për shumë qështje të tjera të akides mund të thonë se është prishur ixhmaja sepse kemi ‘dijetar’ të shumtë dhe të pranuar që kanë mendim tjetër!

Andaj medito sa e rëndë është kjo fjalë së pari në lidhje me besimin e pastaj se qfar pasojash tjera mund të sjellë!

Si mund t'i marrësh për bazë 'dijetarët/hoxhallarët' bashkohor kur nëse këta kanë dalur nga feja (islami) sipas vet argumenteve dhe fjalëve të dijetarëve të mëhershëm që këta vet i ndjekin!? A këtyre do tua besosh fenë tënde!?

Si mund të kapësh për dijetarët e mëvonshëm me diqka ndryshe nga dijetarët e hershëm të cilët ishin më afër tre gjeneratave të para (sahabëve, tabiinëve dhe tabi-tabiinëve) dhe e kuptuan fenë më mirë!? A këtyre do tua besosh ahiretin tënd!?

Si mund të mashtrohesh se paqare në një popull duhet të ketë dijetar apo hoxhallar të hakut/vërtetës, e madje se ata edhe duhet të jenë shumë ose së paku mos të jenë në numër simbolik, kur hadithi tregon se kishte pejgamber që ishin vetëm, apo edhe njerëz të thjeshtë që ishin vetëm ose në numër shumë të vogël, e edhe para Allahut do të dalin ashtu!?

Si mund të ndikohesh nga interesat e dynjas, ndër to më së shumti mos-prishja e shoqërisë me të shokët të devijuarit (frika nga fjalët e tyre apo se do të mbetësh 'vetëm'), qështja e rriskut/punës, koha e lirë apo argëtimi me ta (frika se ndryshe si do ta kalosh), e deri tek ajo që janë ndikimi nga fjalët e njerzve kur dihet se këto jan sprova dhe shumë njerëz u sprovuan!?

Si mund ta dish se je në të vërtetën kur nuk i ke ndëgjuar të gjitha palët se qka thonë (e sipas sheriatit a të lejohet të gjykosh pa dëgjuar të gjitha palët në 'konflikt', tani paramendo në pretendimin e së vërtetës, e që vetëm një grup janë në të ashtu siq erdhi në hadith), si mund të dish të vërtetën dhe të kotën kur nuk ke ndëgjuar të gjitha palët porse ke shkuar me fjalë të njerzve e ato shpeshëhere kanë dalur të pavërteta/shpifje dhe fjalë nga inati e interesi personal apo kolektiv, e më e keqja se në këtë je sprovuar ndoshta shumë here e prap nuk ke marrë mësim!?

A ke menduar dhe a je munduar të ndjeshë se për qdo qështje e një ndër to edhe kjo, se do të pyetesh i vetëm para Allahut, dhe se nuk do të ndihmoj askush dhe asnjë fjalë përveq argumenteve dhe veprave tua para Allahut!? Qka do t'i thuash Allahut, me cilat ajete, hadithe apo ixhma do të arsyetohesh para Allahut, në qështjet që nuk ka arsyetim në këtë dynja e lëre më në Ahiret, e shto kësaj edhe atë se nuk ka kthim prapa, e vdekja mund të na vie në qdo sekond e të na gjej të papregaditur në besim, Allahu na ruajt!?

Mendo qka nëse pas një kohe atë që sot e pason dhe e konsideron të vërtetë do ta konsiderosh të kotë, dhe më shumë mendo rreth asaj se qka nëse në Ahiret do të dalë e kundërta, a do të mund tja 'falje' vetës se pse së paku nuk je interesuar më shumë rreth qështjeve bazë të fesë, për të cilat je krijuar dhe pa të cilat nuk mund të jesh Musliman (Besimtar) dhe as të shpresosh e lërë më të shpërblehesh me Xhenet, e pasojë e kësaj do të jetë Dënimi Përjetësisht në Xhehnem!?

A duhet të ndalemi në qetsi, ta mendojmë se a jemi të sinqert në kërkimin dhe praktikimin e së vërtetës, a jemi të sinqert se e kemi lën qdo lloj interesi/epshi në qështjen e akides/besimit (fesë), a jemi të sinqert se e dojmë vetëm kënaqësinë e Allahut edhe nëse të gjith janë kundër dhe se mundemi qysh në këtë moment të jetojmë pa të tjerët apo edhe të shkojmë tek Allahu tia dorëzojmë shpirtin Atij!?

A nuk duhet që ta lëjm qdo gjë, madje ndoshta edhe bukën e ujin pa të cilat nuk jetohet vetëm se pak dit, e këtë vetëm e vetëm që ta mësojmë një qështje që lidhet me përjetshmërinë tonë, e që vetëm kur

ndalesh të mendosh rreth kësaj fjale të humbet mendja fare e lëre më ta përjetosh!? Ndërsa ne a nuk duhet që jo vetëm një qështje por të gjitha qështjet rreth besimit t'i mësojmë sepse a nuk është kjo arsyeja për të cilën u krijuam dhe për të cilën do të dënohemi apo shpërblehemi!

Të vërtetën mos e lidh e as mos e kushtëzo me askënd dhe asgjë, me njerëz apo gjëra të kësaj dynjaje, e as madje me edukatën/moralin e keq të një personi (sidomos atij që është në të vërteten por fatkeqsisht që në këtë pikë ende nuk është përmirësuar), apo marren/turpin tënd qoftë me vend apo pa vend, e sidomos hiq më pak me të kaluarën!

Nëse në të kaluarën të ka ndodhur (me siguri se po) që të mendosh/besosh se je në të vërtetën e pastaj më vonë e kuptove që kishe qenë në të kotën, dhe kjo ndoshta të ka ndodhur përsëri e përsëri, atëhere tani mos vepro njësoj me kryelartësi e mendjelehtësi por kujdesu që kësaj radhe të veprosh si duhet se ndoshta mundësia shumë shpejt mund të ndalet përgjithmonë dhe nuk ke kthim prapa, andaj merr mësim e mos u kafsho për të dytën her nga e njëjta vrimë se besimtari nuk kafshohet se kështu na mëson hadithi!

Së pari lufto nefsin se kështu do e keshë më lehtë ta mposhtësh edhe shejtanin, e pastaj njerzit nuk do i hetosh se ekzistojnë, e në qkado që të vendosësh të besosh pregaditu që ashtu Allahun (zotin) tënd ta takosh!

Allahu i forcoftë dhe i shpërbleftë të gjith ata Musliman, Vëllezër Muvahida që janë duke kontribuar në këtë qështje dhe të tjera që lidhen me Islamin, dhe sidomos me Akiden/ Teuhidin dhe bazat e saj.